

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா
உள் நாடு ரூ. 7 8 0
புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரசைபாக்கம், சேன்னை.

Vol 5.]

1932 ஞா ஜூன் மீ 2௨

[No. 22

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	421	6. பெனிடிக்கட் டி ஸ்பைனேஸா	
2. கம்பராமாயணம் (சூர்ப்பணகைப் படலம்)		T. R. இராஜகோபால்	431
T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	423	7. அப்பர் (64 கலைகள்—தர்க்கம்)	
3. தமிழ்ப்பாடம்		E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L.	433
நளவெண்பா - சயம்வரகாண்டம்	425	8. ஜூலியஸ் ஸீஸர் (அங்கம் 3. களம் 2.)	
4. குன்றுடையானும் மக்களும்		வேக்ஸ்பியர் நாடகம்	435
W.V. கோவிந்தசாமி ராஜா B.A.,L.T.	428	9. வர்த்தமானம்	439
5. நம்மாழ்வார் வைபவம் (3-ம் பத்து 1-ம் தசகம்)			
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A., B.L.	430		

கலாநிலயம்

வித்தகமோ விதிவசமோ. 14.

ஈசன்தலையில் பாரத்தை வைத்து நாம் சும்மா விருப்ப தல்லால் வேறொன்றும் உண்மையில் செய்யலாற்றுகிலைமைகள் சில நம்முடைய வாழ்நாளில் ஏற்படுகின்றன. அப்படிச் சும்மா இருப்பது சிற்சில சமயங்களில் இன்றியமையாததாவதுடன் நல்லது மாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், நம் ஆள்வினையினால் ஆற்றவல்ல நிலைமைகளும் பல உள. இப்பின்னைய நிலைகளில் ஈசன் செயலென்று சும்மாவிருந்துவிடுதல், நம்முடைய சோம்பலும் மடமையுமேயன்றி வேறன்று. தியாகம் என்பதன் திறத்திலும் இச்செய்தியைக் காணக்கூடும். நல்ல எண்ணம் சிறிது இருக்கலாம்; பிறர்க்கு உதவவேண்டும் என்துத் தூண்டலுக்கு ஒருவாறு இணங்கலாம். எனினும், பிறர்க்குச் செய்யவல்ல உண்மையான உதவியாதென்பதைத் தேர்ந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய கல்வியும் கேள்வியும் துண்ணறிவும் இருப்பதில்லை. இருக்கின்ற கல்வி கேள்வி அறிவுகளைப் பயன்படுத்தி ஆராய்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யத் தலைப்படுமுன் சோம்பல் வந்து மூடிக்கொள்கின்றது. இதற்கிடையில், கல்லாதா ரெல்லாருங் கோட்டிகொண்டு, தங்கள் அறிமையாலும், சிற்சில விடத்துத் தங்கள் சயலாபங்கருதியுப், “உன் உடல் பொருள் ஆவிகளைத் தியாகம் செய்துவிடுவதே கடன்” என்று வாயும் மனமும் ஒட்டாமல் வற்புறுத்தத் தலைப்படுகின்றனர். தாமாகச் சோதித்தறியுந் திறமையற்ற சனங்களுக்கு இத்தகைய சொற்கள் ஆவேசம் ஊட்டுகின்றன. இதனால் தம்வயர் துறந்து, செய்வதற்குரியன பற்பல இருக்க அவைகளை அறிதற்கியலாமல், செய்யத்தகாதனவற்றிற்குத் தம்மை முறைசெய்து தீர்கின்றனர்.

ஆரவாரமற்ற அமைதியுடன் ஒருவன் தன்னைத் தியாகம் செய்வது, மிகவும் அழகும் பெருமையும் வாய்ந்ததே. எனினும், அவ் வேளை தேடாமல் தானே வந்தடைதல் வேண்டும்; அதனுடைய நோக்கமும் பிறருடைய இன்பத்தைப் பெருக்குதல் ஆதல்வேண்டும். மற்று, தன் உயிர் உடல் முதலியவைகளைத் தியாகம் செய்வதே தன் வாழ்நாளின் முடிவாய் நோக்கமாக வைத்து விவகரிக்குமிது அறிவுமன்று, பயனென்றும் உடையது மன்று. ஆன்மாவின் அழகெல்லாம் தியாகம்செய்து தன்னைத் துறந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற வோர் ஆழ்ந்த ஆசையிலேயே அடங்கியிருக்கின்றதென நினைத்துநிற்றல் நேரிதன்று. ஏனெனில், ஆன்மாவின் செழிப்பும் அழகும், நம் வாழ்க்கையின்கண் நிலைத்த சக்தியின் உயர்விலும் பிரக்கொயின் தெளிவிலு மன்றே காணல்வேண்டும். முன்னிக்கு நாம் இவ்விதங்களில் எடுத்துக்காட்டியபடி, தாயெண்ணம் ஒன்றுமில்லாமல், விழிதுயில் வாழ்க்கையில் விழுந்துகிடக்கின்ற சனங்களில் எண்ணிறந்தோர், துண்ணியமெல்லிய நயமுடையசொற்களாலும் செயல்களாலும் இயக்கப்பட மாட்டாதவர்களாய், “உயிர்த்தியாகம்” என்னுமோர் உயர்குரல் முழக்கத்தினால்மட்டுமே உறக்கஞ் சிறிது நீங்கி உஞ்ஞற்ற வல்லவர்க ளாகின்றாரென்பது உண்மையே. ஆயினும் என்! இன்னவர்தாம், வேறு வகைகளில், தம் தரும வாழ்க்கையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதற்குரிய அறிவும் ஆற்றலும் வீரமும் இல்லாதவர்களே. பிறர்பொருட்டு நம்முயிரையும் வாழ்க்கையும் நல்கிவிடுவது ஒருவாறு எளியதே; மற்று நம்முடைய ஆன்மவாழ்க்கையைப் பிறருடைய நன்மைபெருகும்

வண்ணம்முற்றிலும் நடத்தி நிறைவேற்றுவதே மிகவும் அரிது. இவ்விடயம்பற்றி மாரிஸ் டேடர்லிங்க் உரைக்கும் சில உயரிய வாக்கியங்கள் உட்கொள்ளத் தகுந்தன:—

It is easier far, as a rule, to die morally, nay, even physically, for others, than to learn how best we should live for them. There are too many beings who thus lull to sleep all initiative, personal life, and absorb themselves wholly in the idea that they are prepared and ready for sacrifice. The consciousness that never succeeds in travelling beyond this idea, that is satisfied ever to seek an occasion for giving all that which it has, is a consciousness whose eyes are sealed, and that crouches benumbed at the foot of the mountain. There is beauty in the giving of self, and indeed it is only by giving oneself that we do, at the end, begin to possess ourselves somewhat; but if all that we some day shall give to our brethren is the desire to give them ourselves, then we are surely preparing a gift of most slender value. Before giving, let us try to acquire; for the last is a duty wherefrom we are not relieved by the fact of our giving. Let us wait till the hour of sacrifice sounds; till then each man to his work. The hour will sound at last; but let us not waste all our time in seeking it on the dial of life.

சற்றேறக் குறைப இக்கருத்தையே உட்கொண்டு ஆங்கில அறிஞர் ஜான் ரஸ்கின் என்பவரும் பின் வருமாறு இயம்பியிருக்கின்றார்:—

"The will of God respecting us is that we shall live by each other's happiness and life; not by each other's misery or death. A child may have to die for its parents; but the purpose of Heaven is that it shall rather live for them; that not by sacrifice, but by its strength, its joy, its force of being, it shall be to them renewal of strength; and as the arrow in the hand of the giant. So it is in all other right relations. Men help each other by their joy, not by their sorrow. They are not intended to slay themselves for each other, but to strengthen themselves for each other. And among the many apparently beautiful things which turn, through mistaken use, to utter evil, I am not sure but that the thoughtlessly meek and self-sacrificing spirit of good men must be named as one of the fatallest. They have so often been taught that there is virtue in mere suffering, as such.....that they accept pain and defeat as if these were their appointed portion; never understanding that their defeat is not the less to be mourned because it is more fatal to their enemies than to them."

தற்காலம், உடல்வலிகருதாமல் அடிபட்டுச் சிறை சென்றும், உயிரெனில் அதனையும் ஒன்றாக மதியாமலும், தியாகங்கள் செய்கின்ற நன்மக்களை நினைக்குங்கால ஜான் ரஸ்கின் சொன்ன அவ்விறுதிவாக்கியம் நமது உள்ளத்தில புதிய ஃதார் பொருளுடன் அழுந்துகின்றது. எவருடைய வன்மைபினின்று சனங்களைக் காப்பதற்கென்று இவ்வகை தியாகங்கள் செய்யப் பெறுகின்றனவே, அவர்களை இதனால் அதிகமும் கேடு அடைகின்றாரா எனின் இப்படி அவர்தமைக் கெடுப்பது தருமமாகுமா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டாவோ! இந்தத் தியாகங்களினால் சனங்கள்தாம் அடையவல்ல நன்மைதான் எது வென்பது வேறு விடயம்! அதனையும், அரசிய லமைப்புமுறைகளும் தனதாய்

விதிகளும் மாணுட இன்பத்திற்கு எள்ளளவேனும் உதவுவன அல்லவென்பதையும் இத்தலைங்கங்களில் பலவேறு இடங்களில் பல்வேறு வகைகளில், எம்ஸன், ஸ்ரீ அரவிந்தர் முதலிய பெரியோர்தம் துணைகொண்டு ஆராய்ந்திருக்கின்றோம்.

நாம் தியாகிகள் ஆவதன்முன் நம்மை உத்தம தியாகத்திற்குரிய பொருள்கள் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமே. "உண்ணப்போல் உன் அயலானையும் நேசிப்பாயாக" என்பார். ஆம்! நம்மிடத்தே நாமே பயந்துபயந்து உறுதியற்ற அற்பேசயம் வைத்திருப்பவர்களா யிருக்கும்வரையில், மற்றவர்களையும் நாம் அப்படித்தானே நேசிப்போம். ஆதலின், அறிவின் தூய்மையோடு அகன்று முற்றிய நேயமுடன் நம்மையே நாம் மதித்து உவக்கும்வகையினைக் கற்றுக்கொள்ள நம்முதற்குடன் ஆகின்றது. மற்றவர்பொருட்டு நம்மைத் துறக்க நினைப்பதன்முன் நம்பொருட்டே நாம் வாழும்வகை உணர வேண்டுமென்பது தக்கதே. கொடுக்குமுன் கொடுக்கத் தகுவனவற்றை ஈட்டவேண்டாவோ? ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து, அஞ்ஞானமுடைய நம்மை முழுவதும் அளிப்பதைக் காட்டிலும், அணுவளவேனும் நாமே ஈட்டிக் கொண்ட மெய்ஞ்ஞானம் மற்றவரை எத்தனையோ வகைகளில் உய்விக்கவல்லதென்பதன் உண்மை புலப்படும். பயன்படும் உதாரமும் வஞ்சனையற்ற தாழ்மையும் உடையவர்களாவதற்கு நம்முள்ளே, உறுதியும் அமைதியும் தெளிவும் வாய்ந்த மெய்ஞ்ஞான ஒளி விளக்கை ஏற்றிக்கொள்வதற்கு ஏற்றன செய்யவேண்டுவதன் அவசியத்தை மறந்துபோவோமெனின் நாமும் கெட்டு நம்மை அடுத்தாரையுங் கெடுத்துவிடுவோம். நமக்குரியது இதுவாயின், பிறர்க்குச் செய்து வைப்பதற்குரியதும் இதுவன்றி வேறில்லை என்பதை விளம்பவும் வேண்டுமோ. இதற்காக நாம் நம் தியாகசுந்தனை யையுங் கூடத் தியாகஞ் செய்துவிடலாம். ஏனெனில், தியாகமானது நம்மைப்பெருமைப்படுத்திய உயர்வடையச் செய்யும் வழிகளில் ஒன்று ஒருபோதுமாகாது. பெருமைபுற நம் ஆன்மா உயர்ந்ததற்கோர் அறிகுறியே நம் தியாகங்கள் ஆதல்வேண்டும். இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையி லேறிபதால் உயர்ந்தவரல்லர்; அவர் உயர்ந்தவராதலால் சிலுவையி லேறினர். திருமால் திருமாலாயிருப்பதற்குள், தன்னையே தமர்க்கு நல்குந் தனிப்பெரும் பொருளாதற் குரியவராகின்றார். இரக்கம் தன்னலமறுப்பு அன்பு முதலியவைகள் நம்முடைய வாழ்க்கையின் வேர்களாயமைவதுபோக, உறுதியும் அமைதியும் வாய்ந்த நம் வித்தகத்தில் பூத்தமலர்கள் ஆதல் வேண்டும். அப்பொழுதே இணையில்லாவோர் பேருண்மையின் தூறற் தெய்வ வாசனை உலகெங்கு பரவுதல் கூடும். நம்மைப்போல் அயலாரை நேசிப்பதனினும், நம்மையே அயலாரிற் கண்டு நேசிக்கவல்லவராகின்றதன்மையே கடவுளிற்கு நிகரானபுனிதமும் பெருமையும் வாய்ந்தது. வினாந்தலைகின்றவர்களை இது அறியார்; அமர்ந்து வாழ்கின்றவர்களை உணர்வார்.

நாம் உயரவுயர நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களையும் உயர்த்துகின்றவர்கள் ஆகின்றோம். நம்முடைய நிலைமையைக்கண்டு நாமே இரங்கலாமோ. "ஐயோ பாவம், நான் எத்துணை ஏழை; எவ்வளவு துன்பங்களுக்கு நான் ஆளாகியிருக்கின்றேன்" என்று ஒருவன் மனமிரங்கிப் பரிவானாயின் அவனைப்பற்றி என்ன நினைப்போம். இதற்கெதிர்த், "இத்துணைத் துன்பங்கள் என்னை வருத்தினாலும், நான் அத்துன்பங்களையே தூய்மை

செய்து உயர்கின்றேன் பார்” என முபல்வதன்றே வீரம். இவ்விதமே மற்றவர்களையும் தத்தம் துயரத் தால் தூய்மையடையும்படி கற்பிப்பதே உண்மையான உதவி. இகனைச் செய்யுங்கால் ஒவ்வொரு வேளை நாம் பிறருக்குக் கொண்டு கொடுப்பதுபோக, பிறரிடத்தி

லிருந்து சிலவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாயினும் ஆகலாம். உண்மையில் இது இரத்தலே போல்கின்றவோர் ஈகையாய் மாறிவிடும்; மற்றபடி இரக்கமுடன் செய்கின்ற தியாகங்களிற் பல ஈதலே போல் இரக்கின்ற செய்திகளாய் முடிகின்றன

க ம் ப ரா மாய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—5. சூர்ப்பணகைப் படலம்.

[417-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தன்னையே பிறிற் கண்டு வெறுப்பவர் தன்மை யீதே. முன்னர் உள்ளுறை நகையின் வெள்ளைக் குருத் செழுக்கின்றதென்ன அரக்கியின் அருத்தியைக் கண்டு புன்முறவல பூத்த கொண்டல், அன்னொர் செருக்கினை இகழ்ந்து மின்னி இடித்ததேபோல் வரவெயி நிலங்க நகுகின்ற ஒலிகேட்டோ, மற்றும், தன் மணாளனைப் பிரிந்திருந்த க்ரம் பெரிதென்ற பரிவினாலோ, பெண்ணிடை யரசி சீதாபிராட்டி பர்ணசாலை நீவகி அவ்வயின், மின் நடைகற்பதுபோன்று மெல்லென மெல்லென ஒலகிவருதலும்,

ஊன்சட வுணங்கு பேழ்வாய்
உணர்விலி உருவ நாமம்
வான்சுடர்ச் சோதி வெள்ளம்
வந்திடை வயங்க னேக்கி
மீன்சுடர் விண்ணு மண்ணும்
விரிந்தபோ ரரக்க ரென்னுங்
கான்சட முளைத்த கற்பின்
கனலியைக் கண்ணிற் கண்டாள்

[தசையைப் பதஞ்செய்து சூகைக மாறுமுன் சுவையுடன் உண்ணப் பதைக்கின்ற பிளந்த வாயையுடையவரும் உணர்வு இல்லாதவளுமாகிய சூர்ப்பணகை—சீதையின் வடிவின்னன்று வீசுகின்ற மிக்க பிரகாசமுடைய ஒளியின் வெள்ளம் வந்து அங்கு விளங்குவதை நோக்குமளவில், நகர்த்தி ரங்கள் விளங்கும் ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் பரவியுள்ள போர்த்தொழில் வல்ல அரக்கரென்னும் காட்டை எரித்தழிப்பதற்குத் தோன்றிய கற்பு எனும் நெருப்பை (சீதையை) தன் கண்களாலே கண்டாள்.]

பேழ்வாய் உணர்விலி கற்பின் கனலியைக் கண்ணிற் கண்டாள். கண்டவளவில், இப்பேரழகி யாவளெனும் ஐயம் பிறந்திருத்தல் வேண்டும் “மருவொன்று கூந்தலாளை வனத்திவன் கொண்டு வாரான்” ஆதலின் இப்பெருமகன் மனையாட்டி யல்லென எண்ணினார். மற்றும், அரளிந்த மலநர் நீங்கி அடியிணை படியில் தோயத் திருவே இங்கு வருவாள் கொல்லோ என வியந்து அச்சூர்ப்பணகை சீதாபிராட்டியை,

பண்புற நெடிது கோக்கிப்
படைக்குநர் சிறுமை யல்லா
லெண்பிறக் கழுகிற் கெல்லை
யில்லையா மென்று நின்றாள்
கண்பிற பொருளிற் செல்லா
கருத்தெனி னலிதே கண்ட
பெண்பிறந் தேனுக் கென்ற
லென்படும பிறருக் கென்றாள்

[அமைதியாக முழுதும் பார்த்து, “படைப்பவர்தம் திறமையின் குறையேயுடைய, மனதிலே தோன்றித் திகழ்கின்ற

அழகு என்னும் அந்தத் தத்துவத்திற்கு எல்லை என்பது ஒன்றும் இல்லை” என்று எண்ணித் திகைத்து நின்றனளாய், “பெண்ணாய்ப் பிறந்த எனக்கே, கண்கள் வேறொரு பொருளிலுஞ் செல்லமாட்டா, கருத்தோ எனில் அதுவும் அவ்வாதே, என்றால்—இவளைக்கண்ட ஆடவர் கருததும் கண்ணும என்ன பாடுதான் படுமோ” —என்றாள்]

என்று இராமனையுஞ் சீதைபையும் அடித்தடித்து நோக்கினாள். ஆடவ ரழகிற்கு எல்லை இவனென்றால் பெண்டிர்தம் அழகிற் கெல்லை யவளென்று துணிந்தனர். உருவும் திருவும் குலனும் கல்வியும் ஒக்க அமைவதோடு அழகின் வரம்பாகும் அமைதியுமன்றி வேறு ஒன்றிரண்டு பொருத்தங்களின் புதுமையும் இவ்விராமனுக்குஞ் சீதைக்கும் இடையே இருந்தது போலும். “எழுத அரு மேனியான்,” என்றும், “ஒவியதது எழுத ஒண்ணு உருவத்தோன்” என்றும் இவ்விராமன் வியக்கப்பெறுவதற் கொக்க,

ஆதரித் தழுதிற் கோல்தோய்த்
தவயவ மமைக்குந் தன்மை
யாதெனத் திகைப்ப தல்லால்

மதனற்கு மெழுத வொண்ணுச் சீதை என்று இவளைக் கம்பர்பிரான் முன்னரே வியந்து வருணித்திருக்கின்றமையால், வரைதற் கருமைபாகுந் தன்மையிலும் இவ்விருவரும் பொருத்தமுடையவராகின்றார். சீதையைக்கண்ட பெண்ணும் சூர்ப்பணகையே கண்ணுங்கருத்தும் பிறபொருளிற் செல்லாத வாறு கவரப்பெற்று இனி ஆடவர் நிலை என்னும் என அதிசயித்ததுபோல், தன்னையோர் தலைவியாய் அமைத்துக்கொண்ட பிள்ளைபெருமான் ஐயங்கார்,

வாராக வாமன நேயரங் காவட்ட நேமிவல
வாராக வாவுன் வடிவுகண் டால்மன் மதனுமட [கே
வாராக வாதரஞ் செய்வனென்ற றுலுய்யும் வண்ணமெங்
வாராக வாச முலையேனைப் போலுள்ள மாதருக்கே

[வரகாவதாரம் எடுத்தவனே, வாமனாவதாரம் எடுத்தவனே, திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனே, வட்டமான உருளைகளையுடைய தேரோட்டும்பாகளும் அருச்சுணனுக்கு அமைந்தவனே, இராகவா, உன் அழகைக் கண்டால் மன்மதனும ஒரு பெண்ணாகி உன்னை அடைவதற்கு ஆசைப் படுவான் என்றால், மாபில் தங்கிய வாருடைய முலையுடைய என்போன்ற மாதருக்கு, (உன்னைக் கண்டபின்னும்) பிழைக்கும் வழி வேறுளதோ]

என்று மயங்கிபமையால் சீதைபும் இராமனும் தன் தன்பாலார் காதலுக் கிலக்காகுந் தன்மையிலும் ஒரு திறப் பொருத்த முடையோராகி நிற்கின்றனர்.

இனி, சீதைக்கு இராமனோடு உருந்த உறவு எத்தகைத் தெனச் சிந்திப்பாள் இவ்வரக்கி. மனிதர் கற்பித்தாக் கொள்ளும் காரணங்களின் வன்மையும் நுண்மையும்

அவரவர் விருப்புவிவரப்புக்களையே பொருந்திபுருக்கின்றன. தம் விருப்பிற்கிசைந்த முடிவினை முதலாகக் கிப்பின் அதற்குவேறோர் காரணத்தேடப் புதுக்கால் அக் காரணத்தான் மிகவும் அற்பமா யிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இப் பேரழகி இராமனுக்கு வாய்த்த நன்மனைவியா யிருப்பாளாயின், பின் தான் காட்டும் காதல்மொழிகளொன்றும் அவன்பாற் செல்லாதென்பது நன்கறிவாள் சூர்ப்பணகை. ஆதலின், அவள் மனைவியா யிருக்கலாகா தென்பதே இவள் விருப்பம். இவ்விருப்பத்திற் கிணங்க நொய்ய காரணங்களை நூற்பவளாகி முன், “மருவொன்று கூந்தலானை வனத்திவன் கொண்டு வாரான்” ஆதலின் மனைவியல்லள் என வலிந்து மதித்தனர். தத்தம் காரணங்களின் நொய்யம் மையைத் தம்மினும் அதிகமாய் அறியவல்லார், யார்? இச்சிறுதுறும்பு பற்றப் போதாதென்று அவள் உள்ளத்தை உறுத்தியது. எனின், அதற்குப் பின்னுமோர் வலிவுசெய்யப் புகுமுறுமிவள்,

பொன்னைப்போன் பொருவின் மேனிப்
பூவைப்பூ வண்ணத் தாளிம்
மின்னைப்போ லிடையா னோடு
மேவுமெய் யுடையா னல்லன்
தனைப்போற் றகையோ ரில்லாத்
தளிரைப்போ லடிபி ளுளு
மென்னைப்போ லிடையே வந்தா
ளிகழ்விப்பெ னிவளை யென்னு

[காயாமலர்போன்ற கரிய நிறத்தையுடைய இவன், பொன்போன்ற நிறம்மேனியையும் மின்னலைப்போன்ற இடையையும் உடைய இவளோடு பொருந்தத்தக்க சரி அமைப்பு உடையவன் அல்லன். (ஆதலால் இவள் அவன் மனைவியாவதற்கியலாது) எனின், தனக்கு நிகரான அழகுடையோர் வேறு இல்லாதவளும், தளிரைப்போன்ற பாதங்களை யுடையவளுமாகிய இவளும் என்னைப்போலவே இவன்பால் ஆசையால் இடையில் வந்த ஒருத்தி யாதல் வேண்டும். இவளைக்கொண்டு அவளை இகழ்விப்பேன்— என்று எண்ணி]

வருமிவண்மாயம்வல்லன் வஞ்சனையரக்கி நெஞ்சந் தெரிவிலிடேறுந்தன்மைசீரி யாய்செயலிற்றன்ற று ளுருளி தமெப்பதன்ற ளு ளு ளு கர்வாழ்க்கையானை வெருவெனெய்திடாமல்விலக்குதிவீர வென்றாள்

[இங்கு வருகின்ற இவள் மாயைகளில் வல்லவள். வஞ்சனை புரியவந்த ஓர் அரக்கி. ஆழ்ந்த தெரியமாட்டா நெஞ்சக் கருத்துடையவள். சீரியோய், இவளுடைய உண்மைத்தன்மையை எளிதில் தெரிந்துகொள்வதென்பது இயலாது. இவள் கொண்டுள்ள இவ்வுருவம் மெய்யன்று. ஊனை உண்டு வாழ்கின்ற இவளைக் காணவும் அஞ்சுகின்றேன். ஆகையால், வீரனே, இவளை இவ்விடம் வராமல் விலக்கிவிடு” என்று]

‘என்னைப்போ லிடையே வந்தாள்’ எனச் சீதையை நினைவில் எண்ணிப்பவிது சூர்ப்பணகைக் கிபற்கையே. எதிர்ப்பட்டோரெல்லாம் துரியோதனன் கண்களுக்குத் துரியோதனர்களாயும் தருமன் கண்களுக்குத் தருமர்களாயும் தோன்றுவதன்றி வேறொன்றும் நிகழ்தலரிது. இதுவுமன்றி “இடைவந்த குடிகேடி” என்று சீதையின் தன்மைகளைச் சொல்லப்புகுந்த பொய்களத்தனையும் சூர்ப்பணகை தன்னிடத்தினின்றிற்றெற்றுக்கொண்டா ளல்லது அவைகளுக்குப் பிறப்பிடம் வேறெங்குமில்லை. தன்மையைப் பட்டர்க்கை வாசகமாக மாற்றிச் சீதையுடன் சார்த்தியதோடு சூர்ப்பணகை

யின் சூழ்ச்சியவ்வளவும் முடிந்தது. இங்கு, உருமாறிப் புனைவேடம் பூண்ட வஞ்சமகளாய், தீவினை தீயநொற்றுத் தன் பழிபடு பிறவியை நீக்கினுன்போல் போந்த இந்த எவ்வுரிரு மிட்டதோர் வயிற்றினள், தன்னைப்போல், குயில்தொடர் குதலையோர் கொவ்வைச்செவ்விய மயில்தொடர் இயலியாய் மருவிய சானகியை இகழ்விக்கும்படி பழிக்கவேண்டுமெனின், தன்னுடைய வேடத்திற் கரந்திருக்கும், மாயவஞ்சனைகளையும் நெஞ்சத்து நஞ்சினையும் பொய்யுருவையும் ஊனுக் வாழ்க்கையையும் வெருவுறுவரவையும், அவளுக்குச் சேர்த்துவிட்டாற்போதுமெசைச் சிந்தித்தனர். இந்தக் காமவல்லி “நாகரிக ஒப்பாரியாய்” வந்தமையால் வெளிப்படையாகக் காணமாட்டாத் தன்மைகளை வைத்துப் புனைந்த பொய்களைப் பகர்ந்தனர். வான்மீகத்தில் வஞ்சனையின் அரக்கியின் உருவமே தாங்கிச் சரிந்த வயிறுடைய முதியாளாய்வந்த சூர்ப்பணகை “வெகு விசாரமும் அவலகூடமுமுள்ள சீதை உங்களுக்குச் சரியான மனைவியல்லள்.....இந்த அழகற்ற கெட்ட நடக்கையுள்ள சரிந்தவயிறுள்ள கிழவியை மனைவியாக அடைந்திருக்கிறபடியால் தாங்கள் என்னிடம் அன்பற்று இருக்கின்றீர். மனுஷ்யாகிய இப்பைதையை நானிடே தாங்கப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் புகித்து விடுகிறேன். அதன்பிறகு சக்களத்தி பயமின்றி நான் தங்களுடன் கூடச் சுகமாக வாழ்கிறேன்” என்று உரைத்ததும் நாகரிகப் பூச்சொழிந்த உண்மையேயாகும். தன்னைப்போல் விசாரமுள்ளவள சீதையும் என அவள் கண்ணவியக் கூறினாள். தன்னைப்போல் வஞ்சனையுடைய மாய உருவினள் சீதை என இவள் மதி அவிசுக் கூறினாள். இவ்வளவே வேற்றுமை. மேலும், தான் இராமனை மணந்து மனைவியாய் வாழ்வெண்டு மென்னும் எண்ணத்துடன் வந்தவளாதலின் அப்பண்டைய அரக்கி சீதையையும் வாழ்க்கைப்பட்ட மனைவியே என்று அறிந்தனர். தற்காலக் காமவல்லி, காமச்சீர்க்கை தோழமணம் அனைய சிறு உறவே கருதினாளாதலின் சீதையையும் அன்னவர்களுள் ஒருத்தியாக மதிக்கப் புக்கினள்.

இவைகளைக்கேட்டான் இராமன். இப்பற்கைபை உருவத்தால் மறைக்கலாமெனும் உரைகள்புக்குக் காட்டி விடும் விந்தையைச் சிந்தித்து, [மீட்டார் ஒள்ளிதன் னுணர்வுமின்னே புன்னையாரொளிக்கு தெள்ளியசுவத்தினுலுன் சிந்தனை தெரிந்ததம்மா கள்ளவல்லரக்கிப்போலாமிவளை நீகாண்டியென்னு வெள்ளிபமுறவன்முத்தம்வெளிப்படவீரனக்கான் [மின்னல் போன்றவளே, உன் அறிவு மிகவும் விளக்கமாக இருக்கின்றது. உனக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்திருக்க வல்லவர் யார்? உன்னுடைய எண்ணம் இன்னதென்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. வஞ்சனையுடைய கொடிய அரக்கியே போலும் இவள். நீயே பார்—என்று, வெண்மையான முக்களபோன்ற பற்கள் தோன்ற வீரனாகிய இராமன் சிரித்தான்]

அவ்வொள்ளிய உணர்வினுக்கு இது வஞ்சப்புக் கியென் றறியுமா நிலைபோலும், ஆயிடை யமுதின் வந்த வருந்திக் கற்பினைஞ்சொல் வேயிடை தோளிணும் வீரனைச் சேரும் வேலை நீயிடை வந்த தென்னை நிருதர்த்தம் பாவை யென்னுக் காயெரி யனைய கள்ள வுள்ளத்தாள் கதித்த லோடும்.

[அதற்குள், தேவாமிருத்ததுடன் வந்தவரும், அருந்தகி போன்ற கற்புடையவரும், அழகிய சொற்களையும் மூங்கி

லும் நிகராகாத கோள்களையுடையவளும் ஆகியசீதை இரா மனுக்கருகு நெருங்குகலும், “எ அரக்க மகளே, தனித்தி ருக்கும் கங்களுக்கிடையே நீ ஏன் வந்தாய்” என்று எரி கின்ற நெருப்பினைய வஞ்சனை பொருத்திய உள்ளத்தை யுடைய சூர்ப்பணகை கோபித்து அதட்டவும்]

அஞ்சின ளஞ்சி யன்ன
மின்னிடை யலசவோடிப்
பஞ்சிமெல் லடிசு ணைவப்
பதைத்தனள் பருவக் கால
மஞ்சிடை வயங்கித் தோன்றும்
பவளத்தின் வல்லி யென்னக்
சூஞ்சர மனைய வீரன்
சுவவுத்தோ டழுவிக்க கொண்டாள்

[அன்னம் போன்ற சீதை அஞ்சினள், அஞ்சித் தன்மீன் போன்ற இடைதுவள ஓடி, பஞ்சுடீ ரான்ற மெல்லிய அடி கள் வருத்தப் பதைத்து, கார்கால மேகத்தின் நடுவில் விளங்கித் தோன்றும் பவளக்கொடி என்ன, யானை போ ன்ற இராமனது திரண்ட தோள்களைத் தழுவிக்க கொண் டாள்]

இப்பொழுதுதான் வினையாட்டு வினையாய் முடியு மென்பதை ஓர்ந்தான் போலும் இவ்வீரன் அவளை விலக்க வேண்டுவதன் தகுதி நோக்கினான். எனினும் உண்டாட்டங் கொண்டதெல்லாங் கொண்டுவிட்டுப்

பின் தானே கடிந்தகற்றினால் அவள்மனம்உளையுமென் றிரங்கியோ,

உளையன இப்பற்றல் ஒல்ல உன்சிலை உணர்நு மாயின்
இளைபவன் முனிபும் கங்கை ஏகுநி விரைவில்
என்று தம்பிபின் முனிவைச் சொல்லி அவளை அகலச் செப்பினான். ஆசைதான் வெட்கம்போல் பயத்தையும் அறிபாது. ஆதலின்,
பொற்புடை யாக்கி பூவிற புனலிற் பொருப்பில் வாழு மற்புடையுள்ளத் தாரு மரங்கனு மமமார் மற்று

[தென்னே மெற்பெறத் தவஞ்செய் கின்ற ரென்னை நீ யிகழ்வ நற்பொறை நெஞ்சினில்லாக் கள்வியைநச்சி யென்றாள்

[அழகுடைய அந்த அரக்கி, இராமனை நோக்கி, “தாம ரையிலும் பாற்கடலிலும் இமயமலையிலும்வாழும் அன்புடை உள்ளத்தவர்களாகிய பிரமன் திருமால் பரமசிவன் என்ப வரும், மன்மதனும், மற்றுமுள்ள இத்திராதி தேவர்களும் என்னை அடைவதற்குத் தவஞ் செய்கின்றனர். அவ்வாறி ருக்க நெஞ்சில் நல்லகுணம் தங்காத இப்பண்ணை விரும்பி என்னை நீ அவட்சியஞ் செய்வது தகுமோ” —என்றாள்]

இதன்மே லொன்றும் பரிசுசிக்கும் நிலையினிலில்லை இராமன். சீதைபை உடன்கொண்டு பர்ணசாலையைச் சென் றெய்தினான்.

தமிழ்ப் பாடம் 22.

நள வேண்பா—சுயம்வர காண்டம்

[405-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பூசுரர்தம் கைம்மலரும் பூங்குமுத மும்முசிழ்ப்பக் காசினியுந் தாமரையும் கண்விழிப்ப—வாச மலர்ந்ததேங் கோதையா ளாழ்துயரத் தோடு புலர்ந்ததே யற்றைப் பொழுது.

114.

பதப்பிரிவு:—பூசுரர்தம் கை மலரும் பூ குமுதமும் முசிழ்ப்ப காசினியும் தாமரையும் கண் விழிப்ப வாசம் அலர்ந்த தேன் கோதையாள் ஆழ் துயரத் தோடு புலர்ந்ததுவ அற்றை பொழுது.

பதவுரை.

பூசுரர்தம் - பிராம்மணர்களுடைய
கை - கைகளாகிய
மலரும் - மலர்களும்,
பூ - அழகிய
குமுதமும் - குமுத மலர்களும்
முசிழ்ப்ப - சூவிந்துகொள்ளவுப்;
காசினியும் - உலகிலே உள்ள ஜனங்களும்
தாமரையும் - தாமரைகளும்
கண் - கண்களை
விழிப்பு - திறக்கவும்,
அற்றைப்பொழுது - அன்றையகாலம்
வாசம் - வாசனை
அலர்ந்த - வீசுகின்ற
தேன் - தேனையுடைய
கோதையாள் - மாலையுடைய தமயந்தியினது
ஆழ் - ஆழ்ந்த
துயரத்தோடு - வருத்தத்தோடு
புலர்ந்தது - விடிந்தது.

விளக்கம்:—புலர்ந்தது - விடிந்தது (பயனிகை).
எது புலர்ந்தது? அற்றைப்பொழுது - அன்றை இர

வுக் காலம் (ஈழுவாய்). அற்றைப்பொழுது எதனோடு கூடச் சேர்ந்து விடிந்தது? துயரத்தோடு - வருத்தத் தோடு. எப்படிப்பட்ட துயரத்தோடு? ஆழ் துயரத் தோடு. யாருடைய வருத்தமும் அன்றிரவும் ஒன்றாய் விடிந்தன? கோதையாள் ஆழ்துயர் - மாலையை அணி ந்த தமயந்தியினுடைய ஆழ்ந்த துயரம். அந்த மாலை எதை உடைய மாலை? தேன் கோதை - தேனையுடைய மாலை. அந்தத் தேன் எப்படிப்பட்டது? அலர்ந்த தேன் - வீசுகின்ற தேன். எதை அலர்ந்த தேன்? வாசம் அலர்ந்த தேன் - வாசனை வீசுகின்ற தேன்.

என்ன என்ன உடன்நிகழத் தமயந்தியின் துயர மும் இரவும் விடிந்தன? முசிழ்ப்பவும் விழிப்பவும் - சில மூடிக்கொள்ளவும் சில திறக்கவுமாகப் பொழுது விடிந்தது. எவை முசிழ்ப்ப? கைம்மலரும் குமுதமும் முசிழ்ப்ப. எப்படிப்பட்ட குமுதம் அது? பூ குமு தம் - அழகிய குமுதம். யாருடைய கைம்மலர்? பூசு ரர்தர் கைம்மலர் - (சந்தியாவந்தனம் முதலிய செய் யுக்கால்சூவிசின்ற) பிராம்மணர்களுடைய கையாகிய மலர்கள். சூரியோதயத்தில் மூடிக்கொள்வன அவை யாயின் கண் திறப்பன எவை? காசினியும் தாமரை யும் - பூலோகத்திலுள்ளவர்களும் தாமரைமலர்களும்.

விரிவுரை:—முன்னைய செய்யுளில் “ஆருயிர்க்கும் உண்டோ அரண்” என்று நாம் அடைந்த சந்தேகத் தைக்கவி, இரவினால் அவள் பட்ட துயரங்கள் அவ் விரவுவிடியக் கூடவே விடிந்தன என்று கூறிக் தெளி விக்கின்றார். சூரியோதயம் ஆகின்றது. அப்பொழுது மூடிக்கொள்வது இரண்டு, திறப்பது இரண்டு, விடி வது இரண்டு. சூரியனைக்கண்டு அஞ்சலிசெய்கின்ற அந்தணர்களுடைய கரங்களும் ஆம்பல்மலர்களும்

(இந்தப்பூ இரவில் மலர்ந்து காலையில் மூடிக்கொள்ளும்) குவிந்துபோகின்றன. துயில்நீங்கிய நகரமாந்தர்களின் கண்களும் தாமரைமலர்களும் (காமரை இரவில் குவிந்திருந்து காலையில் மலரும்) திறக்கின்றன. இரவுப்பொழுதும் தமயந்தியின் துயரும்விடிகின்றன.

சுரர் என்றால் தேவர்கள் என்று அர்த்தம். வானத்தில் இருக்கும் தேவர்களைப்போல் பிராம்மணர்களைப்பூமியில் இருக்கும் தேவர்களாகக் கருதியதால் அவர்களுக்குப் பூசுரர் என்ற பேர்வந்தது. வில்லிபுத்தூரர் விண்ணவர்களை மாதேவர் என்றும் அந்தணர்களைப்பூதேவர் என்றும் அழைப்பார்.

பாசுராமர் இந்தப் பூமியைக் காசிபருக்குத் தானமாய் அளித்தார். ஆகையால் பூமிக்குக் காசினி என்ற பேர் வந்தது.

குறிப்பு:—இதுவரையில் சுற்றி இலக்கணங்களில் சிலவற்றை இங்கு நினைவுபடுத்திக்கொள்வது நலம்.

1. முகிழ்ப்ப, விழிப்ப என்பன இரண்டும் வினையெச்சங்கள். இவை, புலர்ந்தது என்னும் வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து முடிகின்றன. வினையெச்சங்கள் காரணம் காரியம் உடனிகழ்ச்சி என்ற மூன்று பொருள்களில் வரும் (65-வது பக்கம்). இங்ஙனம், பொழுது புலர்ந்ததால், கையும் குமுதமும் முகிழ்த்தலாகிய காரியம் உண்டாயின என்று கொண்டு, முகிழ்ப்ப என்பது காரியப்பொருளில் வந்த வினையெச்சம் என்று அறிபலாம். விழிப்ப என்பதும் அவ்வாறே. அல்லது, முகிழ்ப்பது விழிப்பது ஆகிய இரண்டு காரியங்களும் புலர்ந்தலாகிய செய்கையோடு ஒன்றாய் நிகழ்ந்தன என்பதைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, இவை உடன் நிகழ்ச்சிப்பொருளில் வந்தனவாகவும் சொல்லலாம்.

2. காசினி, என்றால் இந்தப் பூமி. இவ்விடத்தில் அது பூமியைக் குறிக்கவில்லை; ஏனென்றால் பூமி கண் விழிக்காது; ஆதலின், பூமியிலுள்ள ஜனங்களைக் குறிக்கின்றது. இப்படி ஒரு பொருளின் இயற்கையான பெயர் அந்தப்பொருளைக் குறிக்காமல் வேறு ஒரு பொருளாகி வருமானால் அதனை ஆகுபெயர் என்பர் (46-வது பக்கம்). பலவித சம்பந்தங்களால் ஒரு பெயர் மற்றொன்றிற்கு ஆகலாம் உவமையாகுபெயருக்கு, குணவாகுபெயருக்கும் உதாரணம் காட்டியிருக்கிறேன். இங்குக் காசினி என்னும் இடப்பெயர் இடமாகிய பூமியைக் குறிக்காமல் பூமியிலுள்ள ஜனங்களுக்குப் பதிலாக நிற்பதால் இது இட ஆகுபெயர். அப்படியே, ஊர் சிரிக்கும், உலகம் மகிழும், என்று சொல்லும்போது, ஊர் உலகம் என்பன இடவாகுபெயர்கள்.

3. ஒன்றுபோல் மற்றொன்று இருந்தது என்று வருணித்தால் உவமையணி என்றும், ஒன்றே மற்றொன்று என்று சாதித்தால் உருவக அணி (84, 143, பக்கங்கள்) என்றும் முன்னமே இங்குப் பல இடங்களில் காட்டியிருக்கின்றேன். கைம்மலர், என்பது கை ஆகிய மலர் என்று விரியுமாதலால் இது உருவக அணி. மலர்க்கை என்றிருக்குமானால், மலர் போன்ற கை, என விரிந்து உவமையணி யாகும்.

4. இடைச்சொல்லின் இலக்கணத்தைச் சிறிது முன் குறித்துள்ளேன். (364-வது பக்கம்.) ஏ என்பது ஓர் இடைச்சொல். இடைச்சொற்கள், பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களோடு சேர்ந்துகொண்டு பல பொருள்களைத் தரும். அவைகளில் தேற்றம் என்பதும் ஒரு பொருள். அதாவது, சொல்லுமொருவிடயத்தைச் சந்

தேகமில்லையென்று நிச்சயப்படுத்தல். கொடுத்த கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்கின்ற வழக்கமில்லாத ஒருவன், ஒருசமயம் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். இதை இன்னொருவனுக்குச் சொல்லும்போது அவன் தான் நம்புவானே நம்பமாட்டானே என்ற சந்தேகத்தை முன்னிட்டு அதை விலக்குவதற்காக, “அவன் கொடுத்து விட்டானே கடனை” என்று ஒரு ஏகாரம் சேர்த்துத் தேற்றுவோம். இது தேற்றப்பொருளில் வந்தது. அப்படியே, முன்செய்யுளில் ‘உண்டீடா அரசன்’ என ஒரே இடைச்சொல் வினைத் தந்தேகத்தை இங்குப் புலர்ந்ததே என்பதிலுள்ள ஏகாரம் விலக்கித் தேற்றப்பொருளில் வந்திருக்கிறது.

வில்லி கணையிழப்ப வெண்மதியன் சீரிழப்பத் தொல்லை யிருள் கிழியத் தோன்றினான்—வல்லி மணமலை வேட்டிடுதோள் வாள் அரசர் முன்னே குணவாயிற் செங்கதிரோன் குன்று. 115.

பதப்பிரிவு:—வில்லி கணையிழப்ப வெண்மதியன் சீர் இழப்ப தொல்லை இருள் கிழிய தோன்றினான் வல்லி மணமலை வேட்டிடுதோள் வாள் அரசர் முன்னே குணவாயில் செம் கதிரோன் குன்று.

அன்வயம்:—வில்லி கணையிழப்ப, வெண்மதியன் சீர் இழப்ப, தொல்லை இருள் கிழிய, வல்லி மணமலை வேட்டிடு வாள் அரசர் முன்னே, செம் கதிரோன் குணவாயிற் குன்று தோன்றினான்.

பதவுரை.

வில்லி - வில்வித்தை வல்ல மன்மதன்
கணை - தன்னுடைய பாணங்களை (பயனற்று)
இழப்ப - இழக்கவும்,
வெண் - வெண்மையான
மதியம் - சந்திரன் (ஒளியற்று)
சீர் - தனது சிறப்பை
இழப்ப - இழக்கவும்,
தொல்லை - (இரவு முழுதும் இருந்து) பழமையான
இருள் - இருட்டானது
கிழிய - கிழிந்து அகலவும்,
வில்லி - கொடிபோன்ற தமயந்தியின்
மணமலை - சுயம்வரமலைக்கு
வேட்டிடு - ஆசைப்படுகின்ற
தோள் - தோள்களையுடைய
வாள் - பொலிவு பொருந்திய
அரசர் - அரசர்களுக்கு
முன்னே - எதிரே,
செம் - சிவந்த
கதிரோன் - கிரணங்களையுடைய சூரியன்
குணவாயில் - கிழக்குத்திசையில் இருக்கின்ற
குன்று - உதயகிரியாகிய மலையில்
தோன்றினான் - தோன்றினான்.

விரிவுரை:—இச்செய்யுள் சூரியாதய மாயிற்றென்று செப்புகின்றது. இருள் பிரிந்து வெளிச்சம் வருகின்ற வைகறையில் நிகழ்ந்தனவற்றை முன்செய்யுளிலும் சூரியன் தோன்றுங்கால் நிகழ்வனவற்றை இச்செய்யுளிலும் காண்கின்றோம். மன்மதனுடைய ஆட்சி இரவிற்குள் செல்லுமாதலால் வில்லி கணையிழந்தான் என்றார்.

இக்கவி, காமநோய் உற்றவன் நிலைபைப்பற்றிப் பேசுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் சந்திரனைக் குறித்துத் தான்

ஓரிடத்தில் சொன்னதை மற்ற இடத்தில் மறந்து ஒன்றிற்கொன்று முரண்படப் பாவாராயினார். 91-வது செய்யுளில் அந்திமாலையிலே பல்லைப்போல் பிறைச் சந்திரன் தோன்றி வந்தது என்றபடியால், அது முன் நிலவுக் காலமாக இருந்தல் வேண்டும். முன்னிரவில் பல்லைப்போல் காண்கின்ற பிறைச்சந்திரன் மேற்கே தான் தெரியும். தெரிந்து சிலகாலம் இருந்து மறைந்து விடும். பிறகு, கொள்ளிக்கு விள்ளாத கூரிருள் ஏழலகும் சூழ்ந்து கருவிக்கும் நீங்காத காரிருளாகி, விழுது படத்திணிந்து கழுதும் வழிதேடும்படி கங்குல் இருந்ததென்றால், சூரியோதய காலத்தில் சந்திரன் வானத்தில் இருந்திருக்க முடியாது. எனினும் புகழேந்திப்புலவர், வெண்மதிபம் சீர்இழப்ப (ஒளிமழுங்க) சூரியன் தோன்றினான் என்று அவ்விரவின் செய்தியாகவே கூறுகின்றது வியப்பைத்தரும் ஒரே இரவில் அமாவாசைக்குப்பின் நேர்கின்றதையும் பெளர்ணமிக்குப்பின் நேர்வதையும் கலந்துவிட்டார். ஒட்டக்கூத்தர் இதுபற்றிக் கேட்டிருந்தால் நம் கவி என்ன உத்திரர் தந்திருப்பாரோ, அறியேன்.

குறிப்பு:—1. வல்லி, என்பது தமயந்தியை உவமையால் குறிப்பதால் உவமையாகுபெயர்.

தமயந்தியின் மலைக்கு வீணைசுப்பட்டு வருகின்ற மன்னவர்களைக் கண்டு சிரித்துச் சிரித்துத் தன் முகம் சிவந்தனன்போல் சூரியன் தோன்றினான், என்னும் பொருள் செங்கதிர்ரான், என்னும் குறிப்பில் அடங்கியிருக்கின்றது.

முரைசெறிந்த நாளேழு முற்றியபின் கொற்ற வரைசெறிந்த தோண்மன்னர் வந்தார்—விரை மலை துவள முடிதயங்க வால்வளையுங் [செறிந்த காலே முரசுங் கலந்து. 116

பொழிப்புரை:—முரசு அடித்துச் சுயம்வரம் தெரிவித்த ஏழுநாளும் முடிந்தபின், மலையொத்து வெற்றி தங்கித் திகழும் தோள்வளையுடைய அரசர், வாசனை அமைந்த தம் மலைகள் அசையவும் கிரீடங்கள் பிரகாசிக்கவும், வெண்சங்கும் காலே முரசும் கலந்து ஒலிக்கவும் சுயம்வரமண்டபம் வந்து சேர்ந்தார்.

மன்றலந்தார் மன்னர் நிவணைய வந்திருந்தான் கன்று குதட்டிய கார்லீல—முன்றிற் குறுவிழிக்கு நேர்நாடன் கோதைபெருங் கண்ணின் சிறுவிழிக்கு நோற்றிருந்த சேய். 117.

பதப்பிரிவு:—மன்றல் அம் தார் மன்னர் நி அணைய வந்து இருந்தான் கன்று குதட்டிய கார் லீலம் முன்றில் குறு விழிக்கு நேர் நாடன் கோதை பெரும் கண்ணின் சிறு விழிக்கு நோற்று இருந்த சேய்.

அன்வயம்:—கன்று குதட்டிய கார்லீலம் முன்றில் குறுவிழிக்கு நேர்நாடன் கோதை பெருங் கண்ணின் சிறுவிழிக்கு நோற்று இருந்த சேய், மன்றல் அம் தார் மன்னர் நி அணைய வந்து இருந்தான்.

பதவுரை.

- கன்று - பசுவின் கன்றுகள்
- குதட்டிய - மென்று உமிழ்ந்த
- கார் - கருமையாகிய
- லீலம் - லீலோற்பல மலர்கள்
- முன்றில் - (இடையர்களது) முற்றத்தின்

- சிறு - சிறிய
- விழிக்கு - கண்களுக்கு
- நேர் - நேரான
- நாடன் - விதர்ப்ப நாட்டையுடைய வீமராஜனது
- கோதை - மகளினது
- பெரும் - பெரிய
- கண்ணின் - கண்களின் [பெறுவதற்கு
- சிறு விழிக்கு - கோடியின் பார்வையைப்
- நோற்று - தவம்செய்து
- இருந்த - இருந்த
- சேய் - நளன்,
- மன்றல் - வாசனை கமழும்
- அம் - அழகிய
- தார் - பூமாலையணிந்த
- மன்னர் - அரசர்களுக்கு
- நி - நிவிலே
- அணைய - நெருங்கி
- வந்து - வந்து
- இருந்தான் - இருந்தான்.

விரிவுரை:—தமையந்தியின் கடைக்கண் பார்வை தன்மேல் படுவதற்கு வேண்டிய தவத்தைச் செய்திருந்த நளன் மற்றவர்களுக்கிடையே சுயம்வரமண்டபத்தின் கண் அமர்ந்திருந்தான் என்பது இச்செய்யுளின் பொருள். தமயந்தி என்பதற்குப்பதிலாக அவளை விதர்ப்ப தேசமன்னனது மகள் எனக் கவி குறிக்கின்றார். அத்தேசத்தையும் விதர்ப்பநாடு என்று அதன் பேரால் அழைக்காமல் கன்றுகள் மென்றுமிழ்ந்த லீலமலர்கள் இடையர்களது வீட்டின் முற்றத்தின் கண்களுக்கு நேராக இருக்கப்பெற்ற நாடன் எனக் காட்டுகின்றார். லீலமலர் என்பொழுதும் கண்ணிற்கு உவமையாய்க் கூறப்படும் மலர். இவை முற்றங்களிற் கிடப்பதால் அவ்விடத்திற்கும் கண்ணுளதோ என்று எண்ணும்படி இருக்கும்; கன்று குதட்டியதால் மலர்கள் குழைந்திருக்கும் காரணப்பற்றிக் குறுவிழி என்றார்.

ரித்திலத்திற் பொற்றோடு லீலமணித் தோடாக மைத்தடங்கண் செல்ல வயவேந்தர்—சித்த மருங்கே வரவண்டின் பந்தர்க்கீழ் வந்தா ளருங்கேழ் மணிப்பூ ணணங்கு. 118.

பொழிப்புரை:—கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு வருவதால் அக் கடைக்கண்ணின் ஒளிபட்டுத் தன் காதணிந்த முத்துத்தோடும் லீலத்தோடுபோல் தோன்றவும், அரசர்களது மனமெல்லாம் இவளைத் தொடர்ந்து வரவும், மாலையின் கண் உள்ள தேனுக்கு மொய்த்திருந்த வண்டிகள் பந்தவிட்டுப் பறக்கவும், ஒளிபொருந்திய இரத்திபரணங்கள் அணிந்த தமயந்தி அம் மண்டபத்துள் வந்தாள்.

பேதை மடமயிலைச் சூழும் பிணைமான் போல் கோதை மடமாளைக் கொண்டீணைந்த—மாதர் மருங்கின் வெளிவழியே மன்னவர்கண் புக்கு நெருங்கினவே மேன்மே னிறைந்து. 119.

கருத்து:—வந்த தமயந்தியை அவள் தோழிமார்கள் சூழ்ந்திருந்ததால் அவளைப் பார்ப்பதற்கு அவர் வற்ற அரசர்கள் அம்மாதரின் ஒடுங்கிய இடுப்புக்களுக்கு இடையே ஏறப்பட்ட வழியூடு தம் பார்வையை நெருங்கிச் செலுத்தினார்கள்.

குன்றுடையானும் மக்களும்

இரண்டாம் புத்தகம் — 3. கிளிப்போர்

[408-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இதற்குள் அரண்மனையிலிருந்து பூசைக்கு உரியமற் றைப் பொருள்களும் வந்துசேர்ந்தன. சாம்பான் தாயும் புதுமிடாக்களைக் கொண்டுவந்து குளித்து மு முகிப் பொங்கல்வைத்து, ஆடுவெட்டிக் கோழிவெட் டிக் கறிசமைத்தான்.

வெண்கலப்பேரிகை மாட்டியிருந்த அம்மாததைச் சுற்றிப் பல வருடங்களாய்ப் புதர்வளர்ந்து மூடியிருந் தமையால் வழி யடைபட்டிருந்தது. அங்குள்ள செடி களும் கொடிகளும் மரங்களும் ஒன்றோடொன்று பின்னிவளர்ந்து அச்சத்தை விளைவித்துப் பேய்களுக் கும் சடாமுனிகளுக்கும் உறைவிடமாய் இருந்தன. சாம்பான் மணவெட்டியும் அரிவாளும்கொண்டு புதர் களைந்து வழியுண்டாக்கினான்.

பின்பு அவன் வாழைபிலைவிளித்து மூன்று படைப் புப் படைத்தான்; ஆடுவெட்டிக் கோழிவெட்டிப் பவி யிட்டு வட்டோட்டில் இரத்தத்தைப் பிடித்துச் சோறு கலக்கினான். வேளாண்குளத்தினில் நீராடி ஈரத்துணி யோடு வந்து, ஒரு கையில் தூபத்தையும் ஒரு கையில் மணியையும் ஏந்தி, மணியடித்துத் தூபங்காட்டினான். 'பேய்களே, பிசாசுகளே, சடாமுனிகளே, நான் உங்க ளுக்குக் கொடுக்கும் இந்த இரத்தச் சோற்றை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு உங்களுக்குப்பலவருடங்களாய்உறை விடமாயிருந்த இந்தப் புதரிலிருந்து பெயர்ந்துபோங் கள். நான் வெண்கலப் பேரிகையை எடுக்கவேண்டும், எனக்கு எவ்விதமான இடரையும் செய்யாதீர்கள். இதோ, உங்களைப் பணிந்தேன்' என்று சொல்லிச் சொல்லி நாலு திக்கிலும் இரத்தச்சோற்றை வாரிவாரி வீசியெறிந்தான்; வெறிகொண்டு ஒரு கோழியின் தலையைக் கடித்து இரத்தத்தை யுறிஞ்சி ஆவேசத்தால் ஓடினான், ஆடினான். பேய்களும் பிசாசுகளும் 'போகி ரோம் போகிரோம்' என்று கதறின வாய்விடையோடின. மரத்தின்மீது வளர்ந்திருந்த புதர்களைச் சாம்பான் வெட்டிவெட்டி வீழ்த்தியபின் குளக்கரைக்கு ஓடிக்கையலம்பித் திரும்பிவந்து, வெண்கலப் பேரிகையை யெடுத்துக் கீழ்வைத்து வணங்கினான்.

தன் தாயார் தலையில் பொங்கல்மிடாக்களை வைத்து அனுப்பிவிட்டு, சாம்பான் படைப்புத் தின்னத் தொ டங்கவே அவ்வளவு ஆட்டிறைச்சியும் கோழியிறைச் சியும் அவன் வயிற்றினுக்குள் மாயமாய் மறைந்தன. அங்கிருந்த சாராயக்குடுவைகள் யாவும் வறிதாயின. பின்புசாம்பான் குளக்கரையில் கால்நீட்டி யுட்கார்த்து கஞ்சாக்குடித்தான். வெறிக்கத்தின்று குடித்தமையால் அவனுக்கு நினைவு தடுமாறிற்று அவன் உட்கார்த்த படியே வெண்கலப் பேரிகையை இருகரங்களாலும் பற்றியிழுத்துத் தன்பக்கலில் வைத்துக் கை விரல்க ளால் அடித்துப்பார்த்தான். ஓசை செவ்வையாய்க் 'கேட்கவில்லை. பேரிகையை யடிக்கத்தக்க கோல் தேட வேண்டுமென்று நினைத்தான். நினைத்தவளவில் எழுந் தான். அங்குமிங்குந் தேடினான். வேளாண்குளக்காட் டில் துழைந்து ஓங்கி வளர்ந்தவொரு மூங்கிற்புதரைக் கண்டு, தடுமாறி நடந்து, அதை யணுகினான். அப்புத ருக்கு முன்புறத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பு மண்டல மிட்

டுப் படுத்திருந்ததைக் கண்டான். 'ஓ! ஓ! நீ இங்கே இருக்கின்றாயா?' என்று சொல்லி யதன் தலையையும் உடம்பையும் சேர்த்துத் தன் காலால் ஆழமிதித்தான். அந்தப் பாம்பு அக்கணமே துவையலாயிற்று. பின்பு அவன் குளிந்து, இடதுகாலைப் பின்புறம் நீட்டி அந்த மூங்கிறுறில் பருத்து நீண்டு இருந்த இரு மூங்கில் களைத் தன் கைகளாற் பற்றி யிழுத்தான். அவை வே ரோடு சாய்ந்தன. அவற்றைத் தன் தோள்மீது சுமந்து சென்று வேளாண்குளக்கரையை யடைந்து, முழங் காலில் வைத்து அளவு பார்த்துக் கோல்களாக முறி த்துப் பேரிகையை எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குள்ளே சென்று, அண்ணன்மாரைக்கண்டு பணிந்து, 'சுவாமி, தங்கள் கட்டளைப்படியே வெண்கலப் பேரிகை யெடு த்து வந்தேன்' என்றான்.

அதுகேட்டுப் பெரியண்ணன், மூன்றாம்நாட் காலை யில் வீட்டுக்கொருவர் கட்டிச் சேற்றோடுவேட்டைக் குப் புறப்பட்டு வேளாண் குளக்கரைக்கு வரவேண்டு மென்று வேட்டை சாற்றச்சொன்னார். அங்கணமே சாம்பானும் அன்று யானையின்மேல் வெண்கலப்பேரி கையை ஏற்றுவித்து, வீ திசுற்றி வேட்டைசாற்றினான்.

அண்ணன்மார் அவ்வூரிலுள்ள பத்துப்பெயர் கம் மியரை அழைப்பித்து, அரண்மனையின்வாசலில்லைக் களம் இடுகித்து வேட்டைக்கு வேண்டிய அம்புகளை யும் குத்தீட்டிகளையும் இரண்டு நாட்களில் விரைந்து செய்து முடிக்குமாறு உத்தரவிட்டு, கரியையும் உயி யையும் இரும்பையும் வண்டிவண்டியாய்க் கொண்டு வந்து கொட்டுவித்தனர்.

கம்மியர் உடனே வேலைதொடங்கி அல்லும் பக லும் உழைத்துக் குத்தீட்டிகளும் அம்புகளும் செய்து முடித்தனர். இதற்குள் அண்ணன்மார் ஏவியவாறே அவ்வூரிலுள்ள வீடுகளுக்கள் நூறு வீடுகள் பின்னிக் கொணர்ந்தனர். வேட்டை வேட்டை யென்று ஊர் முழுதும் வேட்டைப் பச்சே பேச்சாய் இருந்தது.

வேட்டைசாற்றிய மூன்றாம்நாள் அண்ணன்மார், நீராடி உண்டு உடுத்துக் கால்களுக்குத் தோற்கவசம் தரித்துச் சமுதாடு இடைசெருகிக் கச்சை வரிந்துகட் டித் தலைக்குச் சங்குருமால் அணிந்து பின், சாம்பானை யழைத்து, 'நாங்கள் தங்காளிடம் சென்று வருகின் ரோம். நீ நாய்களுக்குச் சதங்கைமலைபூட்டி அழைத் து முன்சென்று வேளாண்குளத்தருகில் ஆட்களைத் திரட்டு; நாங்கள் அங்கே வந்து சேருகிரோம்' என்று சொல்லித் தங்காள் அரண்மனைக்குப் போயினர்.

அங்கே தங்கை தன் அண்ணன்மாரை வரவேற்றுத் தக்கபடி உபசரித்து, தான் செய்துவைத்திருந்த ஒரு பொற்கூட்டைக் கொண்டுவந்து சின்னண்ணனிடம் கொடுத்து, 'அண்ணா, நான் சொன்ன பொற்கிளிக்கு மூக்குச் சிவப்பு; முதுகு முத்துநிறம்; அடிவயிறு பொன்னிறம். அதைக் கையால் தொட்டாலும் கனம் குறையுமாம். ஆகையால் அதற்குச்சிறிதும் இடர்செய் யாமல் இக்கூட்டினுள்ளே செலுத்திக் கொணர்ந்து கொடு' என்றான். சின்னண்ணன், அம்மா, 'இது ஒரு பெரிய காரியமா? அம் மரத்திலுள்ள கிளிகள், அவ்

வனத்திலுள்ள மிருகங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் வேண்டிமாயின் கொணர்ந்துகொடுப்பேனே' என்றான்.

பின்பு, தங்கை பெரியண்ணன் பச்சலில் திரும்பி, 'அண்ணா, இப்பொற்கிளிகள் இருக்கும் இடத்தைப் பற்றி விசாரித்தேன். வீரமலைக்குத் தென்புறத்தில் ஒரு காற்பாதை செல்கின்றதாம். அந்தப் பாதைவழியாய்ச் சிறிதுதூரம் சென்றால் ஒரு புண்ணை மாதத்தைக் காணலாமாம். அம்மாதத்தைக் கடந்து இன்னும் சிறிது தூரம்போனால் அங்கே உப்பிலியன் திட்டு இருக்கின்றதாம். அதற்கப்பால் பெரிய ஆலமரம் ஒன்று நிற்கின்றதாம். இம்மரத்தில் கூடுகட்டி அவ் வரசுகிளிகள் தம்பரிவாரத்தோடு வாழ்கின்றனவாம். எங்ஙனமாயினும் அப் பெண்கிளியைக் கொண்டுவந்து எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றான்.

பெரியண்ணன், 'அம்மா, செல்வத் தங்கையே, நீ விரும்பியவாறே கிளியைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து தருகிறேன். வேட்டையாட்கள் வேளாண்குளத் தருகில், காத்திருக்கின்றனர். நாங்கள் போய்வருகின்றோம், விடை கொடும்மா' என்று சொல்லித் தம்பியோடு எழுந்து நின்றார்.

தங்கை அண்ணன்மார் அடிதொட்டுக் கும்பிட்டு ஆசி பெற்று, அரண்மனைவாயில்வரையிலும் பின்தொடர்ந்து வந்துநின்று, "அண்ணன்மார்களே வேடுவர் எல்லைக்குப் புகுந்து வேட்டையாடச் செல்கிறீர்கள். வேடுவர் கொடியவர் என்று கேள்விப்படுகின்றேன். அன்றியும் கிளிகளுக்குக் காவலிருப்பது ஒரு வேங்கைப் புலியாம். எச்சரிக்கை! சென்று வாருங்கள்' என்று விடை கொடுத்துத் திரும்பினார்.

வேளாண் குளக்கரையில் சனக்கூட்டமும் நாய்க்கூட்டமும் கண்ணுக்கு எட்டியவரையிலும் பரவியிருந்தன. பறையும் தம்பட்டமும் முழங்கின. குதிரைகள் நின்று சலித்துப் பொறுமையிழந்து தம் காற்குளம்புகளினால் நிலத்தைக் கீறிப் புழுதியைக் கிளப்பின. வேட்டைக்காரர் கொணர்ந்த வில்லும் அம்பும் வேலும் வாரும் குத்தீட்டியும் தலைமயங்கி யுராய்ந்து ஒல்லென ஒலித்தன.

அண்ணன்மார் வேளாண்குளக்கரைபை அடைந்து, ஆட்களையும் நாய்களையும் திரட்டிக் கொம்பினை ஊதி, தாம் முன்னணியில் நின்று கூட்டத்தை நடத்துவித்துக்கொண்டு வீரமலைக்காட்டுக்குப் போய்க் கூட்டத்தைக் கலைத்து நாற்றிசையும் அனுப்பி, மயில் குயில் புறமான் முதலியவைகளை வேட்டையாடினர்.

பின்பு மேற்சென்று, தங்காள் சொல்லிய வழியே போய், புண்ணைமாதத்தையும் உப்பிலியன் திட்டையும் கடந்து ஒரு சிற்றற்றின் கரையை அடைந்தனர். இதற்குள் உச்சிவேளை யானமையின் எல்லோரும் மாநிழலில் தங்கிச் சிறிது இளைப்பாறி, கட்டிச் சாதம் உண்டனர்.

அவ் வாற்றின்மருங்கினில் ஒங்கிவளர்ந்த மூங்கில் மரங்கள் நெருங்கியிருள்செய்தன. அம் மூங்கில்வனத்துக்கப்பால் கிளிகள் வசிக்கும் ஆலமரம் நின்றது அம்மாதத்தைச் சுற்றி விழுதுகள் தரையைக் கிழித்து உள்ளேசென்று தாய்மரத்துக்குத் தக்க ஊன்றுகோல்களாய்ப் பருத்து வளர்ந்து கண்ணுக் கெட்டியவரை

யிலும் ஆராயத்திலை பச்சைப்பந்தர் இட்டதுபோற் பரவி, இலையும் கிளையும் காயும் கனியும் அடர்ந்து பல்லாயிரங் கிளிகளுக்கு உறைவிடமாய்த் திகழ்ந்தன. அம்மரத்தின் கணுக்கள் பதியாயின. ஒவ்வொரு கணுவினின்றும் கிளிகள் பிரிந்து நாற்றிசையிலும் பரவியிருந்தன. தாய்மரத்தின் உயர் கொம்பிலே, தமக்கென்று தனியாயமைந்த கூட்டிலே அரசுகிளிகள் வதிந்திருந்தன.

மத்தியான மானமையால் அரசுகிளிகள் தம் கூட்டிலே சிறிது கண்ணுறங்கின. உறங்குசையில் பெண்கிளியாகிய பொற்கிளி, தான் தனது காதலனைப் பிரிய நேர்ந்தபடி கனவுகண்டு, துயில் நீங்கி மருண்டெழுந்து புரண்டு, அருகில்தன்மருங்கீணந்துதுயிலும் கணவன்மீது தன் மெல்லிய சிறகுகள் படிய முகத்தோடு முகம் வைத்துத் தன் செவ்விய மூக்கினால் கணவனதுகொண்டையை அலைத்தது. ஆண்கிளி கண் விழித்துக் காதலியின் மூக்கோடு தன்மூக்குரைய, 'என் கண்ணே ஏன் என்னை எழுப்பினாய்?' என்றது. பொற்கிளி, 'காதலா, எனக்குச் சிறிது அச்சந்தோன்றுகிறது' என்று மெல்லிய குரலிற் பேசி, தனது முகத்தைக் கணவனது இறக்கைக்குள்ளே ஒளித்தது. ஆண்கிளி தன் மூக்கினால் பொற்கிளியின் மூக்கைப் பற்றி உயர்த்தி, 'என் அன்பே, உன் அச்சத்துக்குக் காரணம் யாது? நானிருக்கையில் நீ பயப்படலாமா?' என்று கண்ணோடுகண்வைத்துக் காதலியை மெல்ல வினவிற்று. பொற்கிளி சிறிது வெட்கி, 'இல்லை. உன்னை விட்டு நான் பிரிந்ததாக இப்பொழுதோர் கனவுகண்டேன். அதுமுதல் அக்கனவை நினைக்கவும் என்மனம் திடுக்கிடுகிறது' என்றது. ஆண்கிளி இதைக்கேட்டு மூன்றுமுழ உயரங்குதித்து, சிறகுகளை விரித்தபடியே காதலிக்கு முன்புறத்தில் உட்கார்ந்து, காதலியைத் தன் சிறகுகளால் மூடி, 'கண்ணே, வீரதங்காள் உன் எமட்டும் நமக்குப் பயமேது? சீ! என்ன பேதைமை! உன் திகிலையொழி' என்று தேறுதல் சொல்லி, தலைகவிழ்த்திருந்த தன் காதலியின் துனி மூக்கைத் தன் மூக்கின் துனியாற் பற்றி அப்புறமும் இப்புறமும் அசைத்தது. பொற்கிளி சிறிதுநேரம் ஒன்றும் பேசாமலிருந்து காதலன் கழுத்தின்மீது குறுக்காகத் தன் மூக்கை வைத்து, 'அன்பா, நாம் இவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் போவோம் வா' என்றது. ஆண்கிளி நகைத்து "என் கிளியே உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததுபோலும்? நமக்குத் தீங்கு செய்வார் யாவர்? நாம் யாருக்கு, என்ன தீங்கு செய்தோம்? ஒரு வேளை நமக்கு மனிதரால் தீங்கு நேரிடும் என்று நினைப்பாயாயின் நமக்குக் காவலிருப்பது வீரதங்காள் நியமித்த வேங்கைப்புலி என்பதை மறவாதே. நமக்கு எக்காலத்தும் ஆபத்து வராது; நாம் இவ்விடத்தை விட்டுப் போவோமாயின் ஒருகால் ஆபத்து நேரினும் நேரும்; என் அன்பே, இக்கிளையை விடுத்து அடுத்தகிளைக்குப் போவோம்வா. நீ அங்கே சுகமாய்த் தூங்கலாம். நான்காவலிருக்கிறேன்" என்று சொல்லித் தன் காதலியை அழைத்துக்கொண்டு மறுகிளைக்குச் சென்று, அங்கே அதைத் துயிலப்பண்ணித் தான் காவலிருக்கையில் மெய்ப்புறந்து தானும் துயின்றது. மற்றைக்கிளிகளும் சிறிது கண்ணயர்ந்தன.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[414-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3-ம்பத்து. 1-ம் தசகம்.

1-ம் பாசரம்.

முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
வடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாய் மலர்ந்ததுவோ

[பொன்

படிச்சோதி யாடைபொடும் பல்கலனாய் நின்றபைம்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே.

குறிப்புக்கள்:—படிச்சோதி, படி-சபாவம்—சபாவ
மாயுள்ள ஜோதிஸ். கட்டுரை - நிரூபித்துச்சொல்லல்-
காரண காரியங்களைக்கண்டு ஆலோசித்துத் தீர்மானஞ்
செய்தல் இங்குத் திருமலையிலி ருக்கும் அழகரைக்
கண்டு ஆழ்வார் வினாவுகிறார். ஒ திருமாலே! உன் திரு
முக தேஜஸு கிடீடதேஜஸாய் மலர்ந்ததுவோ? அல்
லது கிடீடதேஜஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸாய் ஒத்
துப் போய்விட்டதோ? நின்றநாளும் தாமரைதான்
திருவடிகளின் சோபையாய்விட்டதோ; அல்லது உன்
திருவடிகளின் தேஜஸு கீழே தாமரைப் பூவாய் விக
லித்து விட்டதோ? உன்னுடைய பீதாம்பரம்உன்னு
டைய கடி தேஜஸுடன் கலந்துவிட்டதோ? பைம்
பொன் ஆபரணங்கள் உன் அவயவ சோபையுடன்சேர்
ந்து விட்டனவோ? இவ்வண்ணம் கலந்து விளங்கும்
சோபையைச் சந்தேகமறப் பகுத்தறிப நான் வல்லவ
னல்லேன். நீ ஸர்வஞ்சன் ஆனாலும் உனக்குங்கூட
விவேகித்தே சொல்லவேண்டி வரும்—பகுத்தறிந்து
கட்டுரைப்பாயே.

2-ம் பாசரம்.

கட்டுரைக்கிற ருமரைநின் கண்பாதம் கையொவ்வா
சட்டுரைத்த நன்பொன்னும் திருமேனி பொளி

[யொவ்வா

தொட்டுரைத்திவ் வுலகுண்ணிப் புகழ்வெல்லாம்

[பெரும்பாலும்

பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமாற் பரஞ்சோதி.

பதக்குறிப்புக்கள்:—பட்டுரையாய்-நெஞ்சில் தோன்றி
யதை அர்த்த விவேகநில்லாமல் சொல்லுஞ் சொற்க
ளாகி, புற்கென்றே - அல்பமாய், அதாவது-உவமான
மாகச் சொல்லப்படும் வஸ்து உவமிக்கும் வஸ்துவை
ஏற்றப்படுத்தாமல் தாழ்ச்சியாகவே காட்டும்.

பொழிப்புரை :—“மெய்யாகச் சொல்லுமிடத்து,
தாமரைப் புஷ்பம் கண் பாதம் கைகளுக்கு ஒப்பா
காது. சுட்டு உரைத்த நன்பொன்னும் திருமேனிக்கு
ஒப்பாகாது. இப்படியிருக்க இவைகளைத் திருஷ்டாந்
தமாகச் சொல்லி இந்த உலகத்தார் உண்ணிப் புகழா
நிற்பர். திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறவை எல்லாம்
ஒப்பாக மாட்டாமையன்றி உனக்குக் குறைவையே
உண்டாக்கும்” என்றுசொல்லி, திவ்விய அவயவசோ
பையை ஏத்துகிறார்—ஆறாயிரப்படி.

3-ம் பாசரம்.

பரஞ்சோதி நீபரமாய் நின்னிகழந்து பின்மற்றோர்
பரஞ்சோதி யின்மையின் படியோவி நிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்தவெம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே.

குறிப்புக்கள்:—பரஞ்சோதி-உத்கிருஷ்டமான அழ
குடையவனே; நீ பரமாய் - நீயே உத்கிருஷ்ட வஸ்து
வாய், நின் இகழ்ந்தபின் - உன்னை தவிர்த்து வேறு
உபமானத்தைத்தேட எத்தனித்த பின்னர்; படியோ
வி-உபமானமில்லாமல் நிகழ்கின்ற ஜோதியையுடைய
வனே! நின்னுள்ளே - உன் ஸங்கல்பத்தால் படைத்த,
படருலகம் - விஸ்தாரமான ஜகத்கிருஷ்டி—எம்பரஞ்
சோதி-உன்னுடைய திவ்விய தேஜஸை எனக்கேகாட்
டிக்கொடுத்த அழகர் பெருமானே. பண்பு-பிரகாரங்க
ளைச் சொல்லச் சக்தனல்லேன். “ஓ பரஞ்சோதியே நீ
இப்படி யழகனால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு வர்த்தியா
நின்றபிறகு மற்றுண்ணிப்போல அழகியவர் இல்லாமை
யாலே உபமானம்கூற வஸ்து வெறொன்றில்லை. பரஞ்
சோதி சப்தத்திற்கு நீயே பொருளாகையாலும், ஸர்வ
ஜகத்துக் காரணத்துவப் பிரயுத்த நிர்வதிக தேஜஸை
யுடையவனாய் நிர்வதிக லெளசீலிய விசிஷ்டனாயிருந்த
உன்னுடையவிந்த மஹாகுணங்களெனக்குச் சொல்ல
நிலமல்ல வென்கிறார்”—ஆறாயிரப்படி.

குறிப்பு:—சென்ற பாசரத்தில், முன்னர் ஸர்வஞ்
ஞான பகவானாலும் இது அது வென்று தெரிந்து
சொல்ல வொண்ணாதென்றார். இப்பாசரத்தில் தாமே
விவேகித்து உண்மையில் திருஷ்டாந்தங்கள் ஆகா
தனவற்றை அவன்தான் எப்படி உபமேயத்துக்கு ஒப்
பென்று ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடும் என்கிறார்.

4-ம் பாசரம்.

மாட்டாதே யாகிலுமீம் மலர்தலைமா ஞாலம்நின்
மாட்டாய மலர்புரையுற் திருவுருவம் மனம்வைக்க
மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீ மனம்வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே.
பதவுரை.

இம் மலர்தலை மா ஞாலம்-மலர்போன்ற உன் திரு
உந்தியை மூலஸ்தாநமாக உடைத்தான இந்தப் பெரிய
உலகம் அதாவது உலகத்தார், நின்மாட்டு - உன்னி
டத்தில், ஆய-ஏற்கனவே உனக்கு அஸாதாரணமாய்
ஏற்பட்டிருக்கிற, மலர் புரையும் - அன்று மலர்ந்த
புஷ்பம்போல, திருவுருவம் - திவ்விய மங்களவிக்
கிரஹத்தை, மனம்வைக்க - மனதில் தரிக்க, மாட்டா
தேயாகிலும்-அநாதியாகச் சக்தியற்றவர்களா யிருந்த
போதிலும், மாட்டாய பல சமய மதி - திவ்விய மங்
கள விக்ஐரஹரூபம்உனக்கில்லையென்று கொள்கையா
கக் கொண்ட அநேக வேறு சமய மதங்களை, கொடுத்
தாய் - பலருக்குத் தந்தாய். முன்பேயே அவிவேகத்
தால் மோஹித்துகிடக்கும் அசக்தமான ஜனங்களைக்
கெடுத்தாயென்பது ஸுஃசகம்—நீ-ரகஷிக்க வல்லனை
நீ ஒருவனே, மலர்த்துழாய் மாட்டே - துளபத்தினி
டத்தில் அதாவது உனக்குப் பிரியமான சிற்சில ஆன்
மாக்களாகிய இதர வஸ்துக்களிடத்திலே, மனம்வைத்
தாய் - உகப்புக்கொண்டாய், மாஞாலம்-பெரிய ஜனக்
கூட்டங்கள், வருந்தாதே - வருந்தாதோ - வருந்தும்
(வினைமுற்று.) புருஷார்த்தமன்றிக் கெட்டுவிடும். இப்
பாசரத்தில் ஆழ்வார் தமக்குத் தற்காலம் பெரும்பேறா
யுள்ள பகவானது அழகின் ஈடுபாடு உலகத்தார் இழ

ந்துபடுகிறார்களே யென்ற ஜீவகாருணியத்தால் தூண்டப்பட்டுத் திருவுள்ளங்கலங்கி, 'ஐயோ! இவர்களுக்கும் ரக்ஷிக்க உரிமைப்பட்டவனாயிருந்தும் ஈசன் தன் திவ்வியமங்களை சவரூபத்தைக் காண்பிக்காதே தாங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டபலபல மதத்தில் சமுன் றுகெடும்படி இவர்களைத் துயர்பாட்டுக்குள் அமர்த்திவிட்டானே' என்று தத்துவஉணர்ச்சி இல்லாதவர்போல் நோவுபட்டுப் பகவானிடத்தில் குற்றம் சாட்டுகிறார். இவரே அவ்வண்ணம் பற்பல குதிரீஷ்டி மதங்களின் சமுலில் அகப்படுவது ஜன்மரீதிர பாபத்தாலென்றும், "புத்திகர்மானு ஸாரினி" ஆகையால், அவர்கள் அவ்வாறு வருந்துவது நீதிதானென்றும் அங்மனமன்றித் தத்தம் கர்மபலன்களை அதுபவியாமல் அவர்களை விடுவிப்பது ஆஞ்சுருக்கும் நியதிக்கும் ஏற்காதென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இவ்வாறு இன்றி, குதிரீஷ்டி மதங்கள் ஜனங்களைக் கலக்காவிட்டால் எல்லாரும் வீடுபெறப் பிரசங்கிக்குமென்றும் இது உலகநீதியாகாதென்றும் இவரே அருளிச்செய்திருக்கின்றார் ஆனபோதிலும் ஆழ்வாரின் இந்த மனச்சஞ்சலம் உலகத்தாரிடத்தில் அவர்களுள்ள தாய்போன்றவாத்ஸல்லியமும் ஆதரவுப்பற்றி வந்ததாகையால் ஈசன் அவற்றைக் க்ஷமித்தருளுகிறானென்று கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமான் உடனே அவருடைய நோக்கத்தை மாற்றுவனாயிருக்க அடுத்தபாசரத்திலும், அவன் குணங்களைத்தான் எவ்வண்ணம் முடியச் சொல்வதென்று ஆழ்வார் அறுதியிடுகிறார். ஆழ்வாரின் மனநிகழ்ச்சி இவ்வாறுநடை

பெற்றுச்சிறிதுகாலம் கழிந்தபின்னரே மீம்பாசரத்தில், 'நாம் ஜகத்தைவெருட்டித் தெருள்கொள்ளச் சமயம் வாய்த்தபோழுது எல்லாம் நம்முடைய ஆச்சரிதவாத்ஸலியத்தை உலகறியவிளம்பரப்படுத்திப்பிராணிகள் நம்மை அடுத்துய முயற்சிசெய்கின்றோம். நீர் அறியமாட்டீரோ. கஜீஜந்திர மோக்ஷத்திற்கு மூன்றலகும் அறியக் கருடாருடராய்ச் சக்கராயுதம் கூராய்த் தீப்தமாய் ஜவலிக்கக் கருடனது சிறகின் ஒளி மூன்றுலோகமும் வியாபித்து விளங்கும்படி இடர்தீர்க்கப் போகவில்லையோ', என்று ஆழ்வாரைத் தேற்றினார். பிரியமுள்ளவோர் மனைவியும் வாலப்பியமுள்ள அருமைப் பிள்ளையும் போன்று ஆழ்வார் ஈசனிடத்தில் குற்றம்சாட்டவும் குறை கூறவும் ஏலும். ஆழ்வார் இவ்வண்ணம் மிகைபடச் சொல்வதைப் பொருளாக்கி உரையிடுவது கூட நம்போலிகளுக்குப்பெரும் பாவமென்று நம் அருமையான ஆறாயிரப்படி உரைகாரர் இந்தப் பாசரத்துக்கு உரையெழுதக்கூசுவெகுசுருக்கமாய் "இப்படிப்போக்கியபூதனாயிருந்த எம்பெருமானே, இந்த லோகம் இழந்துபோகுகிறபடி காண என்றுகொண்டு இன்றை தாகிறார்" என்று முடித்திருக்கின்றார். இம்மஹாபுருஷன் போன்றவோர் சிறந்த உரைகாரரைத் திருவாய் மொழியன்றி வேறு எந்தக் கிரந்தம் பெற்றுள்ளது? வைணவர்க்கன்றி மற்றவர்க்கு இவ்வாறு ஆசான்மார் வாய்த்திருக்கின்றார்கள்? இவ்வருமை உரையின் ஆர்ஜவத்தையும் பெருமைப்பட்டையும் நன் குணராத எத்தனை வைணவர்கள் இவ்வரையின் உதவியை இழந்துபடுகிறார்கள்! என்ன கொடுமையோ, ஏ பாவம்!

பெனிடி க்ட் டி ல் பைனோலா

[411-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3. சித்தாந்தங்கள்.

கடவுள்.

ஆரம்பவாதம் பொருத்தமற்ற கொள்கையாகும். பிரபஞ்சமும் பிரபஞ்சாதிகளும், எல்லாம் ஓர் குறிப்பிட்ட சமயத்தில், திடீரெனப் படைக்கப்பட்டனவல்ல. வஸ்துவையும் சாயையும் பிரித்து, முதலில் வஸ்து இருந்ததாகவும் பின்னர்ச் சாயை தோன்றியதாகவும் கொள்ளுதல் பிழையாகும். வஸ்துவள் சாயையிருக்கின்றது போலும்; சாயை மூலமாகத்தான் வஸ்துவை நாம் அறிகின்றோம். சிற்றுலகில், எண்ணத்தையுஞ் செயலையும் காரியத்தையும் கர்த்தாவையும் நாம் பிரித்துப்பார்த்த தறிவதுபோல், ஆதிகாரணையும் பிரபஞ்சத்தையும் பிரித்து, முன் பின் என வகுத்து அறியப் புகுந்தால் என்னாகும்! பிரபஞ்சத்திற்கப்பால் ஓர் இடம் ஏது? வேறிடம் இல்லையானால், கடவுள் எங்கு இருக்கக்கூடும்? உண்மையானதெனில், கடவுளே பிரபஞ்சாதிகளுக்குள்ளெல்லாம் ஊடுருவிப்பாய்ந்து நிற்கின்றார் என்பதே. பிரபஞ்சத்திற்கப்பால் காரணமாக நின்று பிரபஞ்சாதிகளை உண்டுபண்ணிப் பின் அவைகளிற் புகுந்து இயக்கிவருவதில்லை. கடவுளே பிரபஞ்சம், பிரபஞ்சமே கடவுள். வஸ்துவையும் சாயையும் பிரித்தற் காகாததுபோல், பிரபஞ்ச பிரபஞ்சாதிகளையும் கடவுளையும் பிரிக்கமுடியாது. தோன்றியிருப்பன வெல்லாம் கடவுளுள் தோய்ந்து இருப்பன. கடவுளில்லாமல் யாதொன்றும் தோன்றியிராது, அல்லது எதையும் உணர்ந்தறிதற் காகாது.

மூலவஸ்து ஒன்றே; மூலவஸ்துவின் குணம் இயங்கித் தோன்றிப் பரிணமித்தலாகும்; அக் குணத்தின் வடிவமே பிரபஞ்சம். ஆதலால், பிரபஞ்சாதிகளைப்பற்றிய அறிவே கடவுளைப்பற்றிய அறிவாகும். உண்மையில், பிரபஞ்சவாயிலாகத்தான் கடவுளை அறிதற்கு இயல்கின்றது.

முதலில் விசாரித்துப்பார்த்துப் பின் ஆராய்ச்சி செய்து, பின் நிர்ணயித்து நாம் கருமமியற்றிவருதல் போல், இப் பிரபஞ்சாதிகளைக் கடவுள் உண்டுபண்ணவில்லை. கடவுளின் சம்பூர்ண ஞானம் இயங்கி உலகாதிகளைத் தோற்றுவிக்கும்பண்புடைத்து; இஞ்ஞானமே ஞேயமாகின்றது. ஞானுரு ஞானம் ஞேயம் எனக்கூறுபடுத்தல் இழுக்காகும். கடவுள் சுதந்திரி. சுதந்திரம் என்பது தன் இயற்கையாம் சுயசக்தியை யதுசரித்து நடத்தலாகும். இச் சுதந்திரத்தின் இவ் வியற்கையின் இச்சுயசக்தியின் வடிவமே பிரபஞ்சமாகும். இயற்கை முறைமை, அல்லது விதிகள் (Laws of Nature) எனப்படுவன வெல்லாம் சர்வஞானமும் கிரியாசக்தியும் ததும்பப்பெற்ற மூலவஸ்துவின் வழி, அல்லது ஆக்கறை (Decrees of God)களாம். இச்சையினால் உந்தப்பட்டு, ஜீவராசிகளின் சுகத்தையே முன்னிட்டிப் பிரபஞ்சம் தோன்றிச் சமுல்வதன்று. மூலவஸ்து பூரணமானது; பூரணத்தின் குணதீசயம் ததும்பித் தோன்றி வியாபிப்பது; இவ்வாறு ததும்பிவியாபித்துத் தோன்றியுளது பிரபஞ்சம்.

இதுகாறும் கடவுளின் இருப்பையும் குணதீசயங்களையும் குறிப்பிட்டு வந்தோம். எனினும், அவை

களை முற்றுண்மையெனக் கொள்ளக்கூடாது. அகண்டகுணமும் அகாதசக்தியும் நிரம்பிய நிரந்தரவஸ்துவாம். அவ்வொரு மூலப்பொருளைப் பற்றி, இன்றிருந்து நானே யழியும் புல்லான்மாக்களாகிய நாமோ அறிவோம்? கண்டிதப் பொருள்கள் இனத்தைச் சேர்ந்த நாம் அகண்டாகார சச்சிதானந்த வஸ்துவைப்பற்றி எவ்வாறு தெளியக்கூடும்? எனினும், மூலவஸ்து ஏகம், அல்லது ஒன்றே, என்று கூறி வருகின்றோம்; இதன் பொருள் யாதெனில், நாம் அதுபல உலகில் பார்த்துவரும் பல பொருள்களிலொன்றன்று அது என்பதே. என்றும் அழியாதது என்கின்றோம்; இதன் கருத்து யாதெனில், வியவகாரிக திருஷ்டிக்குத் தோன்றும் மாற்றமும் மறைவும் தேய்வு அழிவுகளும், அதற்கு இல்லை என்பதேயாம். இவ்வாறு தோற்றவுலகின் போக்கு நிகழ்ச்சி அதுபலங்களினின்று மூலவஸ்துவைப்பற்றி நாம் அதுமானிக்க முடியுமே யல்லாமல், பூரணமாகவும் உறுதியாகவும் அறியமுடியாது என்ற விஷயத்தினின்று மனச் சேர்வுற்று, அறிந்தது எவ்வளவு சிறியதானாலும் அதைப் பயனற்றதென்று நாம் நிராகரித்துக் கைவிடக் கூடாது.

பிரபஞ்சத்தின் தன்மை என்ன? “எல்லாம் ஜடம் (Matter)” என்பர் ஒரு சாரார். “அற்றன்று; உயிரற்றுச் சுயமாக இயங்கக் கூடாத ஸ்தூலம், அல்லது ஜடமன்று இவ்வுலகம்; ஆனால், ஜடமும் இயக்கமும் (Motion) கூடப்பெற்ற தாகும். இவ்வியக்கசக்தி மனத்தின் குணமுஞ் செயலு மாவது. மனதே உண்மைப் பொருள்; மனதிற்றான் பூதவுலகையும் சுயத்தையும் அறியக்கூடும்,” என்பர் மற்றொரு சாரார். உயிரற்று அசைவற்ற வெறும் ஜடம் (dead, inert matter) என ஒரு தனிப் பொருளில்லை. இயக்கம் இயக்கக்காரணம் இயக்கப்படும்பொருள், இப்பூனும் ஒன்றே எனக் கொண்டவர் ஸ்பைனோஸா. மனத்தின் இழிய தோற்றமே ஜடம் எனக் கொள்ளலாம்; ஆனால், ஜடத்தின் உயர்ந்த தூரிய நிலையே மனம் எனக் கொள்ளக்கூடாது.

பிரபஞ்சமும் பிரபஞ்சாதிகளும்:—மூலவஸ்துவின் (Substance) சாரம் (தத்வம்-Essence) எது அல்லது எத்தன்மைத்து எனப் புத்தி (Intellect) அறிக்கின்றதோ அதுவே குணம் (Attribute) என்பது. மூலவஸ்துவின் தோற்றங்களே, அல்லது எப்பூலமாகத் தன்னை மூலவஸ்துவானது அறிவிக்கின்றதோ, அதுவே வழி (Mode) என்பது. அதாவது, சிந்திப்பும் (Thought) விரிவும் (Extension,) அல்லது குணமும் தோற்றமும் இணங்கப்பெற்று விளங்குவது பிரபஞ்சம். இவைகளை ஞானமும் நேயமுமெனக்கொள்ளலாம். இவ்விரண்டில் ஒன்று மற்றதாக மாறுவதில்லை; அதாவது, நேயம் நேயமாகவும், ஞானம் ஞானமாகவும் நிலைத்து நிற்பன. இவ்விரண்டையும் இணைத்து நிற்பது மூலவஸ்து. பற்பல பெயர்கள் கொண்டவர்களாய் மாந்தர்கள் இருப்பினும், பொதுக்குணத்தை யொட்டியவரையிலும் அனைவரும் மானுடராசையைச் சேர்ந்தவராவர். தனிக்குணத்தை யொட்டியவரையிலும் மாண்கிருஷ்ணனாகவும், கிருஷ்ணன் மாணாகவும் மாறாவிடலாம், அவ்விருவருவங்களை இயைப்பிக்கும், அத் தோற்றங்களை வெளிப்படுத்தி நடத்தும் மூலக்குணம் ஒன்றேயல்லவோ? இன்னமும், ஒரே பொருளைக் குறித்தற்குப் பற்பல பாஷைகளில் வெவ்வேறு வார்த்தைகள் இருந்துவருகின்றன. ஆயினும் அவ்

வெவ்வேறு வார்த்தைகளின் ஆகியும் அந்தமும், அதாவது அவ்வார்த்தைகள் குறிப்பிடும் பொருள் ஒன்றேயல்லவோ? இது போலவே, பற்பல குணங்களும் பல்வேறு தோற்றங்களும் ஒரே மூலவஸ்துவைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன. நாம் பார்த்து உணர்ந்து அறிந்து வரும் மேற்சொல்லிய சிந்தனையும் உருவமுமான இரு குணங்களை மாத்திரந்தானே பரம்பொருள் பெற்றுள்ளதெனச் சிலர் வினவலாம். கணித்தற்கியலாத வேறு பெருங் குணங்களும் தோற்றங்களும் இருக்கலாம்; ஆனால், அவைகளை நம்முடைய சிற்றறிவைக்கொண்டு அறிய முடியாது. நாம் அறிவனவும் அறியக் கூடியனவும் மேற்காட்டியவைகளே யாம். அளப்பரிய அகோசர அநிர்வசனீயப் பரம்பொருளைப்பற்றியும், எல்லை யற்ற பிரபஞ்சத்தைப்பற்றியும் முற்றிலும் நாம் அறிய முடியாது. இவ்விஷயத்தை அறிந்து ஒப்பிப்பணிந்து நடத்தலே அறிஞனின் குணமாகும்.

“விரிவு, அல்லது பரப்பும், அகண்டிதமும் கடவுளின் குணமாயின், விரிதற்கு, அல்லது பரவுதற்கு இடம் வேண்டுமல்லவோ? மேலும், இடம் என்பது பலபல பாகங்களாக வகுக்கப்படக் கூடியது, அதாவது ஒவ்வொரு பாகமும் கண்டிக்கப்பட்டு நிற்பது. இவ்வாறாயின், அகண்டம் என்பதின் பொருளென்ன? திக் அல்லது வெளி (Space) என்பது என்ன? இது நிரந்தர அகண்ட மூலவஸ்துவக் குட்படாத தனிப் பொருளோ? தனக்குப் புறம்பான அவ்வெளியில் உருவங்களை மூலப்பொருள் கொணர்ந்து பரப்புகின்றதோ? உண்மை என்ன?” என்ற கேள்விகள் எழலாம். யதார்த்தத்தில், திக் என்பது கடவுளுக்குப் புறம்பான தனிப்பொருள் என்று, கடவுளே பிரபஞ்சமாக விரிந்து விரிபித்து நிற்கின்றதென்றால், திக் என்பதும் அக்கடவுளுக்குட்பட்டுவிட வில்லையோ? பிரபஞ்சத்திற் கப்பால் கடவுள் இருந்ததாகக் கொள்வோமாயின், பின், வெட்டவெளியில் அக்கடவுள் புத்தத்தாகவும், அல்லது அவ்வெளியில் தோற்றவுலகையும் பொருள்களையும் படைத்ததாகவும் எண்ணுதற்கு இடமுண்டு. இவ்வாறாயின், வெளியை நிரப்பி நிற்கும் பொருள்களில் ஒன்றாக அக்கடவுளும் ஆகிவிடுகின்றது! ஆனால், கடவுளே பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்துள்ளதெனின், காலம் இடம் ஆகியவைகளெல்லாம் அக்கடவுள் அல்லது பிரபஞ்சத்தான் முழுதும் அடங்கிவிட வில்லையோ? சுருக்கத்தில், தோற்றவுலகமாகக் கடவுள் இழியவில்லை; ஆனால், முறைமையும் வீரியமும் எழிலும் ஞானமும் மாண்பும் கருணையும் நிரம்பப்பெற்ற கடவுளாகத் தோற்றவுலகம் உயர்த்தப்பட்டிருப்பது போலும்.

ஒப்புமைப்பற்ற ஏகமாய் விளங்கும் மூலவஸ்து, அல்லது கடவுள், அல்லது பிரபஞ்சத்திற்குள் (Substance-God-Nature) பலதிறத் தோற்றமுடைய பொருள்கள் அடங்கி நிற்பன. சுருஷ்டிகர்த்தா, அல்லது தோற்றுவிக்கும் வஸ்து (Natura Naturans-Nature as Creative) தோன்றி இயங்கும் பிரபஞ்சாதிகள் (Natura Naturata, Nature as Created) என இருபான்மையதாக விளங்குவது அம்மூலவஸ்து. அதாவது, ஒருபக்கத்தில் காரணகர்த்தாவாகவும், மற்றொரு பக்கத்தில்தானே காரியமாகவும் தோன்றுவது கடவுள். நம்முடைய கூர்த்த அறிவால் முழு முதல்வஸ்துவை எளிதில் அறிதற்கு இயலாது. காலம் இடம், காரணம் காரியம், காரியம் பலன், நன்மை

தீமை எனக் கற்பித்தும் வகுத்தும் ஒவ்வொன்றின் பொதுக் குணத்தையும், பேதத்திற்குக் காரணமான சிறப்பியல்பையும், உள்ளிணக்கத்தையும் படிப்படியாக ஆராய்ந்து பார்த்தும் வரவே, அறிவு பெருகி, அதுபவம் முதிர்கின்றது. இறுதியில், ஏகாந்த அபேத நிர்விகார வஸ்துவைப்பற்றி ஒருவாறு தெளிவுறுகின்றோம்.

தோற்றவுலகம் மித்தையல்ல. மேலும், புலனுணர்வுகளால் உணரப்படுவது மாத்திரம் பிரபஞ்சத்தின் மெய்க்குணமன்று. பன்மைத்தன்மையையும், மாற்றங்கனையும், குற்றங்குறைகளையும் புலப்படுத்துவன பொறிகள். மேற்காட்டியபடி, விசால நோக்கத்தால், பலதிற அதுபவத்தால், சப ஞானத்தினற்றான் (Intuition) தோற்ற விபரீதங்களையும், விபரீதத்தோற்றங்களையும் விடுத்து உண்மை அறிவு முடியும்.

ஒட்டம் ஒடுக்கம், அல்லது இயக்கம் நிம்மதி (Motion and Rest) என்பனவால் உலகாதிகள் ஒன்றையொன்று தாக்கிப் பெருக்கிச் சிறுக்கி, உயர்த்தித் தாழ்த்தி மாற்றப்பட்டுவருவனவாகும். “எல்லாம் ஒன்றே எனின், இச்சலனம் அல்லது மாற்றங்களின் பொருளென்னை? யாவும் சலித்து மாறிக்கொண்டே யிருப்பன என்றால், ஒற்றுமை அறிவு எவ்வாறு உண்டாகின்றதோ?” என்ற கேள்விகள் பிறக்கலாம். சலனமும் மாற்றமும் ஒட்டமும் ஒடுக்கமும், பொய்யல்ல; ஆனால் இவைகளெல்லாம் பிரபஞ்சாதிகளுள் நிகழ்வன. அதாவது பிரபஞ்சாதிகள் மாறி வருகின்றனவேயல்லாது, பிரபஞ்சம் மாறுவதில்லை, எப்பொழுதும் ஸ்திரமாய் நிற்கின்றதுபோலும்.

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[395-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

VI. அறுபலத்தி.

(i) அறுபலத்தி யாது?

அறுபலத்தி என்பது அபாவம், அபாவப்பிரமையின் அசாதாரணகாரணம் அறுபலத்திப் பிரமாணம் என்னப்படும். இப்பிரமாணம் வியாபாரமின்றியது; பிரமாணமென்பது உபசார வழக்கு.

அபாவத்தை விளக்குகின்ற இந்திரியம் விசேடண விசேடிய முகத்தால் இந்திரிய சம்பந்தமில்லாத அபாவம் கிரகித்தலில் மிகைபடக் கூறலென்னும் குற்றம் விசேடணத்துவத்தானே விலக்கப்படும். அபாவத்தை இந்திரியம் விளக்குமிடத்து அதனைப் பாவவடிவமாகவே விளக்குகின்றது:—

இறவாமே வரம்பெற்றே நென்று மிக்க
இராவணனை யிருபதுதோள் நெரிய லுன்றி
உறவாகி யின்னிசைகேட டிரங்கி மீண்டே
யுற்றபிணி தவிர்த்தருள வல்லான் றன்னை
மறவாதார் மனத்தேன்மும் டன்னி னானை
மாமதியம் மலர்க்கொன்றை வன்னி மத்தம்
நறவார்செஞ் சகையானை நள்ளாற் றானை
நானடியேன் நினைக்கப்பெற்ற யந்த வாறே.
திருநள்ளாறு - திருத்தாண்டகம் 10.

அபாவத்தை இந்திரியசம்பந்த உணர்ச்சியென்று கொள்ளலாகாது. சம்பந்தத்திற்கு இரண்டு பதார்த்தம் அவசியம். இரண்டு பாதார்த்தமில்லாதபோது, சம்பந்தமென்னும் பதப்பிரயோகத்திற்கு இடமில்லை. அடைந்தார்த்தம் பாவங்கள் அல்லல் நோய்கள் அருவினைகள் நஞ்சுரவு செல்லா வண்ணம் கடிந்தானைக் கார்முகில்போற் கண்டத் தானைக் கடுஞ்சினத்தோன் தன்னுடலை நேமி யாலே தடிந்தானைத் தன்னொப்பா ரில்லா தானைத் தத்துவனை யுத்தமனை நினைவார் நெஞ்சில் படிந்தானைப் பள்ளியின்முடக் கூட லானைப் பயிலாதே பாழேநான் உழன்ற வாறே.
திருப்பள்ளியின முக்கூடல்-திருத்தாண்டகம் 5.

(ii) அறுபலத்தி யொரு பிரமாணமா?

சிலர் அறுபலத்தியை ஒரு பிரமாணமெனக் கொள்வார். வாயுவி லுருவமின்மை மூடிய கண்ணையுடைய வனுக்கும் ஞான முண்டாவதினால், அறுபலத்தி ஒரு தனிப்பிரமாணமா மென்பர்.

ஊரி லாயேன் றேன்றாக வுரைப்பதோர்
பேரி லாய்நிறை சூடிய பிஞ்ஞாகா
காரு லாங்கண்ட னேயுள் சமுலடி
சேர்வி லார்க்குத் தீயவை தீயவே.

சித்தத்தொகை - திருக்குறந்தொகை. 7.

ஆயினும், பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தினால் கடம்போல் ஒருபொருள் அபாவம் கிரகிக்கப்படுமிடத்து, அதற்கு அதன் அறுபலத்தி சககாரிய காரணமாயிருத்தலின், அது சதந்தரப் பிரமாணமாகமாட்டாது. “ஊரிலாய்,” “பேரிலாய்” என்பது சிவபெருமானை அறுபலத்தி முறையில் காட்டினும் “காருலாங்கண்டின்” என்ற பிரத்தியட்சிய உடன்பாட்டு இலக்கண யால் காட்டாவிடின் யாதொன்றும் அறிவில் எழுந்து விளங்கநேராது. இந்திரியங்கள் தம்மோடு சம்பந்தப்பொருளையே கிரகிப்பனவாம்.

மூக்கு வாய்சேவி சண்ணுட லாகிவந்
தாக்கு மைவர்த மாப்பை யவிழ்த்தருள்
நோக்கு வான்நமை நோய்வினை வாராமே
காக்கு நாயகன் கச்சியே கம்பனே
திருவேகம்பம் - திருக்குறந்தொகை 7.

ஞானகரணத்தன்மையால் இந்திரியங்கள் வஸ்துவை யடைந்தவுடன், அவற்றை இன்னதென விளக்கும். இந்திரியங்களுக்கும் பொருள்களின் அபாவத்திற்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. சம்பந்தமென்பது இருவகை; சையோகசம்பந்தம் சமவாயசம்பந்தம் என்பன. சையோக சம்பந்தமாவது தம்முள் விட்டுநீங்கி வெவ்வேறாயிருக்கக் கூடிய பதார்த்தங்களின் * சம்பந்தத்தைச் சையோகமெனக்கூறுவர். தம்முள் விட்டுநீங்கி

* இத்தற்குதாரணம், சிவபெருமானுடன் சம்பந்தப்படும் வெள்ளிக்குன்று விடை நாகம் சடை கங்கை முதலியன. தேவாரத்தில் கீழ்வரும் பாசரம் காண்க:—

காத பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் சமவாயம். இதைப் பின்வரும் அப்பர் பாசரத்தில் நன்கு காணலாம்.

இறந்தார்க்கு மென்று மிறவா தார்க்கும்
இமையவர்க்கு மேகமாய் நின்று சென்று
பிறந்தார்க்கு மென்றும் பிறவா தார்க்கும்
பெரியன்றன் பெருமையே பேச நின்று
மறந்தார் மனத்தென்றும் மருவார் போலும்
மறைக்காட் டிறையம் மழுவாட் செல்வர்
புறந்தார் சடைதாழ்ப் பூதஞ் சூழ்ப்
புலியூர்சிற்றம்பலம் புக்கார் தாமே.
புக்க திருத்தாண்டகம் - 7.

அபாவமே திரவியமன்று. சமவாயமும் அதிலில்லை. சையாகமும், சமவாயமும்பாவதர்மங்கள் (Conceptions) ஆகையால், விசேடண விசேடிய பாவம் சம்பந்தமாகக் கொள்ளலாகாது. அபாவமும் விசேடண மாதலின் அவ்விசேடணமும் அபாவத்திற்குத் தன்னுடையதென்னும் புத்தியைத் தோற்றுவிப்பதான சொரூபம் யாதோ, அதுவே விசேடண மாதலால், இது ஊகித்தறியத்தக்க மனோதர்மமாய் நிகழும். இவ்வாறு ஊகித்தறியும் தத்துவத்தைப் பிரமாணியமெனத்தர்க்குநூல்கள் விரித்துரைக்கும். அதனைச் சிறிது காண்போம்:-

(iii) பிரமாணியம் :-

இது வஸ்துகதி அல்லது உண்மைநிலை பெண்பபிம். நீர் முதலிய ஞானம் தோன்றுகையில் உந்த ஞானத்தினது பிரமையின் தன்மையைத் துணிந்து ஒருவன் நீர் முதலிய பொருள்வழிச் செல்கின்றான். இவன் சந்தேகத்தோடு ஒருகாலத்தில் சென்று பிறகாலத்தில் சந்தேகம் நீங்கிப் புனல் முதலியவற்றை அடைந்தபோது பிரமாணியம் துணிகின்றான். (பிரமாணியம் என்பது பிரமையின் தன்மை)

சங்கை யுள்ளதும் சாவது மெய்யுமை
பங்க ராடி பாவியே ஞானப்ப
அங்க ணனெந்தை யன்பிலா லந்துறைச்
செங்க ஞாடிச் சேரவும் வல்லனே.

திரு அன்பிலாலந்துறை-திருக்குறந்தொகை.

இவ்வாறு முதலில் இதற்கு வடிவம்; இது புனல், இது புனலென யானுணர்ந்தேன் என்னும் இருவகை ஞானங்களாகிய முன்னிகழ் உணர்வும். † பின்னிகழ்

பட்டுத்தே தோல்போர்ததுப் பாம்பொன் றுர்த்துப்
பகவனார் பாரிடங்கள் சூழ்கட்டஞ்
சிட்டராய்த் தீயேந்திச் செல்வார் தம்மைத்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே கண்டே யிந்நாள்
விட்பிலங்கு சூலமே வெண்ணூ லுண்டே
ஒதுவதும் வேதமே வீணே யுண்டே
கட்டங்கக் கையதே சென்று காணீர்
கறைசேர் மிடற்றெவ் கபாலி யார்க்கே.
புக்க திருத்தாண்டகம் 10.

† முன்னமவனுடைய நாமக் கேட்டாள்,
மூர்த்தியவ னிருக்கும் வண்ணக் கேட்டாள்
பின்னை யவனுடைய வாநூர் கேட்டாள்,
பெயர்த்து மவனுக்கே பிச்சை யானுள்
அண்ணையு மத்தனையு மன்றே நீத்தாள்,
அகன்ற ளகலிடத்தா ராசா ரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னுமக் கேட்டாள்,
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தானே.

திருவாரூர்-திருத்தாண்டகம் 7.

உணர்வும் முறையே வியவசாய ஞானமென்றும் அது வியவசாய ஞானமென்றும் தர்க்க நூலார் கூறுவர்.

இவற்றிற்குப் பின்னர், பிரமாணியம் அப்பிரமாணியம் என்னும் இருதரும் ஸ்மரணையும், அதன் பின்னர் இந்த ஞானம் பிரமையா அல்லவா, என்கின்ற பிரமாணிய சந்தேகமும் நிகழ, அதன் பிறகு விசேட தரிசனத்தின் பின்னர் புனல் ஞானத்தின் பிரமாணியத்தைக் கேவலவியதிக்கியனுமானததாற்றுணிகின்றனென்பர். இது பிறதாற் பிரமாணியவாத மெனப்பபிம் (This is the psychological process of apperception)

மேற்கூறிய வியவசாய ஞானமாவதேந்திரமுதலிய பிரமாணங்களா லுண்டாவது (உ - ப்)

கானலிளங் கலிமறவ னாகிப் பார்த்தன்

கருத்தளவு செருத்தொகுதி கண்டார் போலும்
ஆனலிளங் கலிவிடைபொன் றேறி யண்டத்
தப்பாலும் பவிதிர்யு மழகர் போலும்
தேனலிளங் துவலைமலி தென்றல் முன்றிற்
செழும்பொழிற்பூம் பாலைவிரி தேறல் நானும்
கூனலிளம் பிறைதடவு கொடிகொள் மாடக்
குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்த னாரே.

முடிக்கொண்ட வளர்மதியும் மூன்றாய்த் தோன்றும்

முளைஞாயி றன்னமலர்க் கண்கள் மூன்றும்
அடிகொண்ட சிலம்பொலியும் அருளார் சோதி
அணிமுறுவற் செவ்வாயு மழகாய்த் தோன்றத்
துடிக்கொண்ட விடைமடவாள் பாகக்கொண்டு
சுடர்ச்சோதி கடிச்செய்பொன் மலைபோ லிந்நாள்
குடிக்கொண்டென் மனத்தகத்தே புகுந்தார் போலும்
குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்த னாரே.
திருக்குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம் - திருத்தாண்டகம் 2-6.

அதுவியவசாய ஞானமாவது மனவடிவப்பிரமாணத் தினுலுண்டாகும் ஞானம். (உ - ப்)

இரவனும் எல்லி நடமாடியாய்

எண்திசைக்குர் தேவனும் என்னு ளானும்
அரவனும் அல்ல லறப்பா னுமாம்
ஆகாச மூர்த்தியா மாணே நேறும்
குரவனும் கூற்றை யுதைத்தான் றானும்
கூறாத வஞ்சக் குயலர்க் கென்றும்
கரவனும் காட்சிக் கெளரியா னுமாம்
கண்ணுங் கருகாலு ரெந்தை தானே.

திருக்கருகாலூர் - திருத்தாண்டகம் 4.

எனவே ஞானத்தின் ஞானம் அதுவியவசாயமெனப்பபிம். இதைத் திரிபுடி ஞானமென்பர். திரிபுடி என்னால் மூன்று புறமுடையது (Three phases). அவையாவன, காண்பான் காட்சி காண்பபும்பொருள் என்று மூன்று சமுதாய அந்நியாயம். (உ - ப்)

கொக்கி நகர்கு ளிரம்மதிச் சென்னியர்
மிக்க ரக்கர் புரமெரி செய்தவர்
அக்க ரையின ரன்பிலா லந்துறை
நக்கி ருவரும் நம்மை யறிவாரே.

திரு அன்பிலாலந்துறை - திருக்குறந்தொகை 5.

ஜாலியஸ் ஸீஸர்

[ஓர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்]

[412-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 3. களம் 2.

இடம்:—பொதுமன்றம்.

[ப்ரூட்டஸும் காஸ்வியஸும் நகர்ச் சனங்கள் கூட்டமாய்ப் பின்தொடர வருகின்றனர்]

ஜனங்கள்:—எங்களைத் திருப்திசெய்யவேண்டும்; நான்கள் திருப்தியடைந்தவர்க ளாகவேண்டும். (1)

ப்ரூட்டஸ்:—ஆயின், என்னுடன் வந்து என் சொற்களுக்குச் செங்கொடுங்கள்; நண்பர்கள்-காஸ்வியஸ், நீ மற்ற தெருவிற்குச் சென்று இத்தொகையினைப் பிரித்துளிடு (2)—நான் பேசுவதைக் கேட்க விரும்புகின்றவர் இங்கேயே இருக்கட்டும். காஸ்வியஸின் பின் செல்ல விரும்புகின்றவர்கள் அன்னுடன் போகட்டும். வலீஸரின் மரணத்திற்குக் காரணங்கள் உலகறிய வழங்கப்படும்.

முதல் நகரவாசி:—நான் ப்ரூட்டஸ் பேசுவதைக் கேட்பேன்.

இரண்டாம் நகரவாசி:—நான் காஸ்வியஸைக் கேட்பேன். தனித்தனி வழங்கக் கேட்டபின் நாம் அவர்காரணங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். (3)

[சனங்களிற் சிலருடன் காஸ்வியஸ் போகின்றான். ப்ரூட்டஸ் மேடையின்மீது ஏறி நிிற்கின்றான்]

மூன்றாம் நகரவாசி:—பெருந்தகை ப்ரூட்டஸ் ஏறி விட்டான்: இரைச்சலிடாதீர்!

ப்ரூட்டஸ்:—இறுதியவரையிற் பொறுமையாயிருங்கள்-உரோமர்கள், சதேசிகர்கள், அன்பர்கள், யான் இயம்புவனவற்றை என் வழக்கின்பொருட் ிக் கேண்மின் (4), அதனைக் கேட்கும்வண்ணம் சற்றேசும்மா விருங்கள். என் கௌரவத்தைக் கருதி என்னை நம்புகங்கள்; என்னை நம்பும்பொருட்டு என் கௌரவத்தின்பால் உங்கள் நன்மதிப்பை வையுங்கள். என்பால் குறைகண்டென்னைக் கடிவதாயின் உங்களறிவினால் கடியுங்கள். செவ்வீதின் ஆபந்து தேர்ந்து நீதிபைச் செலுத்துப்பொருட்டு உங்கள் உணர்வுகளை எழுப்பிக்கொள்ளுங்கள் (5). வலீஸரின் அருமை நண்பர் யாரேனும் இக்கழகத்தின்கண் இருப்பாரேயாயின், ப்ரூட்டஸ் வலீஸரின் பால் வைத்த அன்பு, அவர்கொண்டிருந்த அன்பிற்குறைந்த தன்மென்பதை அவருக்குச் சொல்லுகின்றேன். (6). அவ்வாராயின், வலீஸருக்கு மாறாக ப்ரூட்டஸு எழுந்தது ஏனென அந்நண்பன் வினவுவானெனின், என் விடை இது—வலீஸரைக் குறைந்து நான் காதலித்தேன் என்பதன்ற, உரோமனை அதிகமாய்க் காதலித்தேன் என்பதே. (7). வலீஸர் இறந்து என்மீரும் விடுதலையடைந்தவர்களாய் வாழ்வதனிணும், வலீஸர் உயிருடன் இருக்க நீங்கொல்லாம் அடிமைகளாய்ச்சாவதுவே உங்களுக்குச் சம்மதமாகுமா (8). வலீஸர் என்னை நேசித்ததைவிட அவனுக்காக அழுகின்றேன்; அவன் பாச்சியசாலியாயிருந்ததைவிட, அதன்பொருட்டு நனிமிக நான் மகிழ்கின்றேன்; அவன் பராக்கிரம

(1) 'ஸீஸரைக் கொன்றதே தகுதி என்பதற்குத் தக்க காரணங்கள் கூறி எங்களைத் திருப்தி செய்யவேண்டியது உங்கள் கடமை. அப்படிச் செய்யாயின் ஸீஸரின் கொலையைக் கண்டு நாங்கள் சும்மாவிருக்கமாட்டோம்' என்பதைச் சனங்கள் ப்ரூட்டஸிற்குத் தெரிவிக்கின்றனர்.

(2) நண்பர்கள் என்று சனங்களை அழைத்து அவர்களுக்கு ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த ப்ரூட்டஸ், அத்தற்குள், காஸ்வியஸினிடம் ஒருபுறமாய், "நீ இந்தச் சனங்களின் ஒரு பகுதியை யழைத்துக்கொண்டு வேரூர் தெருவிற்குச் சென்று அங்கு விடயத்தை எடுத்துச் சொல்" என்கின்றான். பெருங்கும்பலைப் பிரிப்பதற்குச் செய்த உபாயம் இது.

(3) இவர் சொல்லுவ காரணங்களின் உண்மையைச் சோதிப்பதற்கு இதுவும் நல்ல உபாயந்தான் என்று சனங்கள் ஒவ்வுகின்றனர்.

(4) அரசியலுரையாளர் மற்றெல்லாரையும்போல், ப்ரூட்டஸ் சனங்களின்முன் தன்னை மிகவும் தாழ்மைப்படுத்திக் கொண்டு பேச ஆரம்பிக்கின்றான். அன்பர்கள் என்று அவர்களை அழைப்பது வாசகங்கரியமன்றி வேறொன்று மன்றென்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. தேசபக்தன் என்னும் பேரினைப் பரக்கப்பேசுவது சனங்களினுடைய ஆதரவைப்பெறுவதற்கு எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் சிறந்ததோர் உபாயம் ஆவதை அறிந்த ப்ரூட்டஸ், சதேசிகர்கள் என்று அழைக்கின்றான். அதன்பிறகு, கேட்போர் பிரயிக்கும்படி சொற்காலங்கள் செய்வது நாவன்மையுடையோர்க்குக் கைவந்த சூழ்ச்சிகளிலொன்று. நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்—கேட்கும் பொருட்டுச் சும்மாவிருங்கள்; நம்புங்கள்—நம்பும் பொருட்டு மதியுங்கள், எனச் சொல்லாற்றித் தொடர்கின்ற இவ்வாக்கியங்கள் அவ்வினத்தைச் சேர்த்தன.

(5) இதுவரையில் முன்னுரை. இதனால் சனங்களினுடைய கவனத்தை ப்ரூட்டஸ் தன்வசமாக்கிக்கொண்டான். பொதுஜனத் தலைவர்க ளாகவேண்டி விவகரிப்பவர்களெல்லாரும் சனங்களுக்குத் தாங்கள் அடங்கித் தாழ்ந்து கீழ்ப்படிவதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டுமாகையால், ப்ரூட்டஸ் ஜனங்களினுடைய தீர்ப்பிற்குத் தன்னை ஆளாக்கிக்கொள்கின்றான்.

(6) ஸீஸரிடத்தில் யான் வைத்திருந்த அன்பு வேறொர் அன்பிற்குஞ் சிறிதும் குறைந்ததில்லை என்பது பொருள்.

(7) ஸீஸரின் உண்மை நண்பராயிருந்தும் அவனை நான் கொல்லப்புகுந்ததற்குக் காரணம் என்னவோவென்றால்—ஸீஸரை நேசித்ததைக் காட்டிலும், தேசபக்தியின் மிகுதியால் இந்த உரோமாபுரியை நான் அதிகமும் நேசித்தேனாதலின், இதன் விடுதலையைக்கருதி ஸீஸரையும் கொல்ல நேர்ந்தேன்—என்பது பொருள்.

(8) ஸீஸர் இருக்கும்வரையில் நீங்கள் அடிமைகளே; அவன் செத்தால் நீங்கள் விடுதலை யடைகின்றீர். இந்த இக்கட்டில், ஸீஸரைக்காட்டிலும் உங்களுடைய நன்மையையே நான் அதிகம் விரும்புவனாதலின், அவனைக் கொன்றேன்—என்பது பொருள்.

(9) இவைகளெல்லாம் சித்திரப்பேச்சுக்கள். கேட்போர்காதுகள் நிறையுபேணும், ஸீஸரைக் கொன்றதற்கு ஏற்ற காரணங்கள் சிறிதும் ஆகா. "ஸீஸர் பேராசையுடையவராய் இருந்தமையாற் கொன்றேன் என்றான். எனினும் எவ்விதத்தில் ஸீஸரின் பேராசை வெளிப்பட்ட தென்பதைக் காட்டுவதற்கு ஒரு சொல் சொல்லவில்லை. இவன்பின் பேச வருகின்ற ஆண்டனி, இவன் சொல்லாமல்விட்ட இதனை

சாலியாயிருந்தானதலில் அவனை நான் பெருமையுறப் பாராட்டுகின்றேன்; எனினும், அவன் பேராசையுடையவனாயிருந்தானதலின், அவனை யான் கொன்றேன். இதோ, அவனன்பிற்குக் கண்ணீரும், பாக்கியத்திற்குப் பெருமகிழ்வும், பராக்கிரமத்திற்குப் பெருமையும், பேராசைக்கு ஓர் சாவும் இருக்கின்றன. (9). அடிமையாயிருப்பதற்கே விரும்புகின்ற அத்துணைக் கயவன் இங்கு யாவனே உளன்? உளானாயின், உரைத்திடுக; ஏனெனில் அவனுக்கே நான் அபராதஞ் செய்தவனாகின்றேன். உரோமனாயிருப்பதற்கு விரும்பாத முரட்டுநெருவன் யாவனே இங்குளான்? உளானாயின் உரைத்திடுக; ஏனெனில் அவனுக்கே நான் அபராதஞ்செய்தவனாகின்றேன். தன் தேயத்தில் பக்தியில்லாப் பாதகன் இங்கு யாவனே உளன்? உளானாயின் உரைத்திடுக; ஏனெனில் அவனுக்கே நான் அபராதஞ் செய்தவனாகின்றேன். (10) விடை வேண்டித்தாழ்கின்றேன். (11) ஜனங்கள்:—ஒருவருமில்லை, ப்ரூட்டஸ், ஒருவருமில்லை.

ப்ரூட்டஸ்:—ஆயின், ஒருவருக்கும் யான் அபராதஞ் செய்த துமில்லை. நீங்கள் ப்ரூட்டஸிற்குச் செய்யக் கூடியதைக் காட்டிலும் ஒன்றும் நான் அதிகமாய் வலிசுருக்குச் செய்துவிட்டேனல்லவன். (12). அவன் இறந்த செய்திகள் நம் சபாமண்டபத்தில் வரையப்பெற்றிருக்கின்றன (13). அவன் பெருமை புகழ்களை, அவைகளுக்கவன் தகுதியுடையவனாகும் விடயங்களில், குறைக்கவில்லை; மற்றும், அவன் சாவதற்குரியவனான குற்றங்களை வற்புறுத்தவும் இல்லை. (14). துயர்கூர்ந்து மாரக் ஆண்டனி உடன்தொடர இடேதா அவனுடல் வருகின்றது.

[ஸீஸரின் உடலோடு ஆண்டனியும்
மற்றவர்களும் வருகின்றனர்]

அவன் சாவி லிவனென்றுங் கைதரவில்லையாயினும் அவன் செத்ததன் இலாபத்தை இவன் பெறுவான் (15).—இந்த ஜனஆட்சியில் ஓர் இடம்; ஏன்! உங்களில் யார்தான் பெறமாட்டார். (16). முடிவாக இதுகூறி யான் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்—உரோமின் நன்மைக்காக என் அன்பிற் சிறந்தவனை யான் கொன்றது போன்றே, என் மரணத்தை எனது தேயம் வேண்டிமென்று சித்தங்கொள்ளுங்காலத்தில் அக் கத்தியையே எனக்கும் வைத்திருக்கின்றேன்.

ஜனங்கள்:—வாழ்க, ப்ரூட்டஸ், வாழ்க, வாழ்க!

முதல் நகரவாசி:—வெற்றியுடன் அவனை நாம் அவன் வீட்டிற்குக் கொண்டு சேர்ப்போம்.

இரண்டாம் நகரவாசி:—இவன்குல முன்னையோருடன் இவனுக்குமார் உருவச்சிலை கொடுப்போம் (17).

மூன்றாம் நகரவாசி:—இவனை வலிசராயிருக்கட்டும். (18).

நான் காவது நகரவாசி:—வலிசரின் நற்குணங்கள் ப்ரூட்டஸில் முடிசூட்டட்டும். (19)

முதல் நகரவாசி:—கொட்டு முழக்குக் குதூகலங்களுடன் இவனை வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வோம்.

ப்ரூட்டஸ்:—சுதேசிகாள்—

இரண்டாம் நகரவாசி:—சும்மாவிருங்கள், கேளுங்கள்! ப்ரூட்டஸ் பேசுகின்றான்.

முதல் நகரவாசி:—ஓ! இரையாதீர்!

யேபற்றித் தன் எண்ணத்தைச் சாதித்துக் கொள்கின்றான். எவ்வகையில் ஸீஸர் பேராசையுடையவனாயிருந்தானென்பதும், என்ன கொடுமைகள் செய்து ஜனங்களை அவன் அடிமையாய் வைத்திருந்தானென்பதும் விளக்கினாலன்றோ ப்ரூட்டஸின் காரணங்களின் உண்மை வெளிப்படும். பொது ஜனங்களுக்கு அவ்வளவு ஆராய்ந்து அறியத்தக்க புத்தி இருப்பதில்லை என்பதை நன்குணர்ந்த எல்லாப் பொது ஜனத் தலைவர்களையும்போல் ப்ரூட்டஸும் இவ்வண்ணம் பொறுப்பின்றிப் பேசத் துணர்ந்தான்.

(10) இந்த வசைக்குரியவன் தான் தான் என்று ஒரு வனும் முன்வரமாட்டான் என்ற நிச்சயத்தால் ப்ரூட்டஸ் இவ்வண்ணம் கேட்கின்றான்.

(11) இந்தச் சொல்வண்மைக்குச் சனங்கள் ஆளாகின்றதைக் குறிப்பாலுணர்ந்த ப்ரூட்டஸ், அவர்கள் விடையை வாய்விட்டுச் சொல்லும்படி தூண்டுகின்றான்.

(12) நான் ஸீஸரைக் கொன்றதுபோலவே, நீங்களும் என்னிடத்தில் எப்பொழுது குற்றம் கண்டுபிடித்தாலும் அப்பொழுதே கொன்றுவிடலாம், என்பது பொருள்.

(13) ஸீஸரைக் கொன்றது தனித்த பகையாலன்று என்பதையும், பொதுஜன சம்பந்தமான நன்மையைச் சார்ந்த காரியமே என்பதையும் காட்ட, நகரச்சபை அரசாங்க 'தஸ்தாவேஜிகளில்' இவ்விடயத்தைப் 'பகிரங்கமாக' எழுதி வைத்திருக்கின்றோம்—என்பது பொருள்.

(14) அந்தத் தஸ்தாவேஜிகளில், இவனுடைய பெருமையையும் புகழையும் குறைக்காமலும், இவனுடைய குற்றங்களை அதிகமாகக் காட்டாமலும், எழுதியிருக்கின்றோம்—என்பது பொருள். இதனால் தனக்கு ஸீஸரினிடத்தில் உள்ள அன்பைத் தெரிவிக்க முயல்கின்றான்.

(15) ஸீஸரைக் கொல்லும் காரியத்தில் ஆண்டனி எங்களுக்கு உதவியொன்று செய்தியில்லை. ஆயினும், நாங்கள் பெருந்தன்மை யுடையவர்களாகையால், ஸீஸரின் சாவினால் பெற்ற இலாபத்தில் ஒரு பங்கு இவ்வாண்டனிக்குக் கொடுப்போம்—என்பது பொருள். அந்த இலாபம் எவ்வகைத்தென்பதைப் பின்னர்ச் சொல்கின்றான்.

(16) தனக்கு விரோதமாகாதபடி ஆண்டனிக்கு இந்த உத்தியோக இலஞ்சம் காட்டுகின்றான். எக்காலத்திலும் அரசியல் கட்சிகளின் அமைப்பெல்லாம் இந்த இலஞ்சத்தாலேயே இயல்வதாகின்றது. சனங்கள் அக்கட்சிகளை ஆதரிப்பதும் அவர்களில் ஒவ்வொருவனும், தனக்கொரு காலத்தில் ஏதாவதொரு உத்தியோகம் கிடைக்காதா என்று அங்காந்திருக்கும் ஆசையினாலேயே.

(17) ப்ரூட்டஸின் உருவச்சிலை செய்து, இவன் முன்னையோர் சிலைகள் வைத்திருக்கும் வரிசையில் வைத்து இவனைப் பெருமைப்படுத்துவோம், என்பது பொருள்.

(18) பொது ஜனங்களின் இயற்கை இரகசியத்தை வேடிக்கையிற் இவ்வொரு சிறு வாக்கியத்தால் காட்டுகின்ற திறமை மிகவும் வியக்கத்தக்கது. "ஸீஸர் பேராசையுடையன், கொடுமைசெய்து உங்களை அடிமைகளாய் வைத்திருந்தான், ஆகையால் அவனைக் கொன்றேன்" என்று சொல்லி நின்ற ப்ரூட்டஸைப் பெருமைப்படுத்த நினைத்த சனங்கள், "அவனை ஸீஸராகட்டும்" என்று தம்மையும் அறியாமல் ஆசீர்வதித்து விடுகின்றார். இவ்விடயங்களின் உண்மை நிலையை விளக்கி முன், 1923-வது ஆண்டு, இதழ்களில் "அரசியலும் அரசிந்தரும்" என்னும் தலைப்பின் கீழ் எழுதியிருக்க, அவ்வாண்டு 1-வது வால்யூம், 843-வது பக்கத்தில் காணலாம்.

(19) மற்றொருவன் அவனைத் திருத்துகின்றான். ஸீஸரின் நல்ல குணங்கள் மாத்திரமே ப்ரூட்டஸில் சிறந்து ஒங்கட்டும், என்பது பொருள்.

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வால்யூம்.

தலையங்கங்கள்:— அறியாமை வேண்டப்படும் 4. சயநலச்சோதனை 8. விஷயத்திற்கேற்ற விளம்பரம். முயலுக்கு முபலவேண்டா. விளம்பரினால் வெட்கக்கேடு. கல்லாத பீர்களை கல்லவர்கள் 3. நாணத்தால் கைவார்திறம். வாலின் நீளம். பெருமையின் பெருமை...முதலிய கட்டுரைகள் ஐம்பது உலகியலோடு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவன

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) அயோத்திபா காண்டம் முதலிரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளுவர் வேதவியாசர் முதலானோர்க்கும் கம்பருக்கும் உள்ள வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பூதீமான் சோமசுந்தர பாரதியார் வரைந்து, 'தசரதன் குறையும் கைக்கேசி நிறையும்' என்னும் நூலிற்கூறிய பொருளும் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற்கொவ்வாதன வென்று 25-கட்டுரைகளில் வாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குறுந்தொகை:—(K. இராமரத்னம் ஐயர், B. A.) புத்தகமாய் இப்பொழுது கிடைக்காத இச்சங்கநூற் செய்யுள் நானூறும் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறுபத்துநான்கு கலைகளை யறிந்து கையாண்ட பெருமை விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலஞ்சிப்பாவை:—(T. S. நடராஜ சிள்ளை, B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் பாடிய Lady of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தழுவி எழுதிய கதை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறையைத் தழுவி, நடத்தை, உணவுநாட்டம், அழுமை, சிரிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புணர்ச்சி, இணை விழைச்சி, வினையாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—வில்லிபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கமும், அஷ்டப்பிரபந்தமும் போதிப்பதுடன், புணரிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றென விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்:— K. இராஜகோபாலா சாரியார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-ம்பத்து 6-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளைத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிய சூடாமணி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் கானலவரியை அழகுற விளக்கிய 'மாதவி மாதவம்' என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்பாடல்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், நாயன்மார் சரித்திர உண்மைப்பாற்பல கட்டுரைகளும் நிறைந்துள்ளன.

1931-வது வருடம் 4-வது வால்யூம்.

தலையங்கம்:— அகமே புறம், வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெய்மையை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமையினுமருமை 4 மறப்பது முறுதியாமே. நள்ளாள் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 50.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) கைக்கேசி சூழ்வினைப் படலம் முதல் அயோத்திபாகாண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராயப்பெற்றிருக்கின்றது.

சூளாமணி:—(K. இராமரத்னம் ஐயர், B. A.) இதகாறும் உரை பெழுதப்பெறாத இந்நூல், உரையுடன் பதிப்பிக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஐந்துறு செய்யுள்கள் வந்துள்ளன.

யாப்பிலக்கணம்:—உறுப்பியலும், செய்யுளியலில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை விரிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டாள்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டாள் பிறப்பு, இளமை, கல்வித்திறம், அனுபவம், யௌவனம், மதம், சித்தார்த்தம், முத்தி முதலியவைகளின் உண்மை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உணர்வு முதலியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

பிலாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புவவர் R. B. Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு.

நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் நவீன நாடகம்.

சிதம்பர தேவர் சரிதம்:—(Dr. V. S. அருணாசலம் பிள்ளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவசரிப்பார் பெருமையை உட்கொண்ட வேர் நாவல்.

களவியற் காரிகை:—(S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B. A. B. L.) இதுகாறும் அச்சேறாத நூல். அகப்பொருளிலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்:—(பண்டிதர், திம்மப்பா ஐயர்) கந்தபுராணத்தைச் சங்கநூல்களோடு ஒப்புநாக்கி ஆராயும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், கிறிழரட்டையர், முதலிய கட்டுரைகள் பல.

ஒவ்வொரு வால்யூமிற்கும் விலை வருமாறு:— டைண்ட் செய்யாதது ரூ. 7 8 0

கால்கோ கில்ட் டைண்ட் ரூ. 8 8 0 ஆப்பெலர் கில்ட் டைண்ட் ரூ. 9 0 0

இவ்விலையில் தபால் அல்லது இரயில் சாரிஜ் அடக்கவில்லை. இந்நியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்ஸல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்புவோம். ஏழெட்டுடன்கைகளுக்கு மேல் இரயில்வே கட்டணம் ஆகாது. பர்மா, விலோன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் ரயிலில் அனுப்பமுடியாத கையால் விலையுடன் தபால் பார்ஸல் சாரிஜ் ரூ. 2-4-10 சோதனனுப்பவேண்டும். மலேயே, தென்னாப் பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இருப்பவர் தபால் சாரிஜ் ரூ. 3. சேர்த்தனுப்பவேண்டும். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயலாது, முன்பணம் அனுப்பி எழுதல வேண்டும்.

வர்த்தமானம்

சென்னையில் கோள்ளை:—சென்னைப் பூக்கடைக்கருகில் உட்டாதாஸ் என்னும் மார்வாரி வகுப்பினரும், கே. வெங்கடசாமி செட்டியாரும் கூட்டாளிகளாகக் காசக்கடை வியாபாரம் செய்து வருகின்றனர். சென்ற சில மாதமாகத் தங்கத்தின் விலை உயர்ந்திருப்பதால் இவர்கள் தங்கநகைகளை விலக்கு வாங்கி ஏற்றுமதி செய்துவந்தனர். இம்மாதம் 12-ந் தேதியன்று இரவு எட்டு மணிக்கு வழக்கம்போல் வாங்கிய நகைகளையும் அன்று கையிலிருந்த பணத்தையும் மூன்று பெட்டிகளில் வைத்துக் குமாஸ்தாக்களிடம் கொடுத்து வீட்டிற்கு அனுப்பினர். பையாலி, ராமசந்திரராவ், நாராயண செட்டி ஆகிய மூவரும் இப்பெட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு சென்றனர். சனகார் பட்டை பெரிய நாயக்கன் தெருவில் இவர்கள் செல்லுகையில், இவர்களுக்குப் பின்னால் ஒரு மோட்டார் வண்டி வேகமாக வர இவர்கள் ஒருபுறமாய் ஒதுங்கினர். மோட்டார் வண்டி அவர்களருகில் நின்றது. மூன்று பேர் இவர்கள் முன் நின்றனர். நின்றவர்களில் ஒருவன் பையாலி என்பவனைத் தாக்கி அவன் கையிலிருந்த பெட்டியைப் பறித்துக்கொண்டான். மற்ற இருவரும் இரு குமாஸ்தாக்களினிடம் இருந்த பெட்டியைப் பிடுங்க முயன்றும் இயலவில்லை. கடைசியில் ஒரு பெட்டியுடன் மோட்டார் வண்டியில் அவர்கள் சென்றவிட்டனர். அப்பெட்டியில் 8000 ரூபாய் பெறுமான முள்ள தங்க நகைகள் இருந்தனவாம். இவ்விஷய மறிந்த போலீசார் இக்கொள்ளைக்காரர்களில் சிலரை இதுவரைப் பிடித்துள்ளார்கள் என்று தெரிகின்றது.

***

காஷ்மீரத்தில் வேலையில்லாக் கோடுமை:—காஷ்மீரத்தில் எளிய வகுப்பினர் வேலையில்லாது கஷ்டப்படும் செய்தியை மன்னர் அறிந்ததும், இவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் பொருட்டு ஒரு புதிய சாலையைப் போடத் தீர்மானித்து அன்னதற்கு வேண்டிய செய்ய உத்தரவிட்டுள்ளார் என்று தெரிகின்றது. இச்சாலை போடும் வேலையில் வேலையறப்பவர்க்கு மராமத்து இலாக்காவில் கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தில் 3 இல் 2 பங்கு சம்பளம் கொடுக்கப்படுமாம்.

***

பிரஞ்சக் குடியரசுத் தலைவர்:—பிரஞ்சக் குடியரசுத் தலைவரான பாலு மூர் என்பவர் ஒரு ருஷியல் மீமே மாதம் 13-ந் தேதி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் என்று அயல் நாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது. சுட்டுக்கொன்றவன் ஒரு ருஷியன் என்றும் அவன் சித்தல்வாதீன மில்லாதவன் என்றும் தெரிகின்றது. பால்ட்மூர் ஒரு எளிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் 14 வயதில் ஒரு என்கிரீவரிடம் வேலையிலமர்ந்தார். அவர் ஊக்கம் அதிகமுடையவர். தனது முயற்சியால் கற்கவேண்டியவைகளைத் தாமாகக் கற்று ஒரு பெரிய ராஜ தந்திரியானார். ஐரோப்பிய யுத்தம் நடந்தபொழுது அவர் தமது பிள்ளைகளை யிழந்தார். அவர் சாகும்பொழுது அவருக்கு வயது 75. இவ்வயதின் பெருமபாகத்தைப் பிரான்ஸின் முன்னேற்றத்திற்காக அளித்தவர்.

***

ஏடனில் வகுப்புக் கலவரம்:—ஏடனில் அராபியருக்கும் யூதர்களுக்கும் வகுப்புக் கலகம் ஏற்பட்ட தன் பப்பனாக, ஏடனில் எங்குப் குழப்பமாயிருக்கின்றதாம். மேமாதம் 24-ந் தேதியன்று இருவகுப்பினருக்குள்ளும் குழப்பம் ஏற்பட்டது. யூதர் அராபியர் மகதி

யை அசுத்தப்படுத்த முயன்றாராம். இதனால் ஏற்பட்ட கலகத்தில் 16 அராபியர்களும் 3 யூதரும் காய மடைந்தனராம். யூதர்கடைகள் பல அராபியர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டனவாம். போலீசார் அமைதியை உண்டாக்க முயன்றுவருகின்றனராம்—என மேயர் 25 தேதியிட்டிரு ஒரு ஏடன் செய்தி கூறுகின்றது.

***

பிரமாண ரத்துமசோதா:—ஐயர்லாந்து சினேட் சபையில் ஐரிஷ் குடியரசுக் கட்சியின் தலைவரான திவாலரா ராஜ்விசுவாலப் பிரமாணம் செய்துகொள்ளாதல் ஒழியவேண்டுமென்று ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார். மசோதா சினேட் சபையால் ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது என்றும், ஜூன் மாதம் முதல்வரம் மசோதாவின்மேல் வாத்தம் நடக்கும் என்றும் அயல்நாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது.

***

லோதியன் கமிட்டி அறிக்கை:—இந்திய ஒட்டுரிமை விஷயமாக நிர்ணயம் செய்ய இந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து ஆய்ந்த லோதியன் கமிட்டியார் தங்கள் அறிக்கையை முடித்தனர் என்றும் அவ்வறிக்கை ஜூன் மாதம் 3-ந் தேதி வெளியாகுமென்றும் தெரிகின்றது. இவ்வறிக்கை கலெக்டர் ஆபீஸிலும் அரசாங்கப் புத்தக நிலையங்களிலும் விலக்குக் கிடைக்குமாம்.

— தேகபலம் —

:: புத்திர சந்தானம் ::

இவைகளை யடைய எங்கள் ஆதங்க நிக்ரஹ மாற்றைகளை உபயோகியுங்கள்.

சென்ற 51 வருஷங்களாகப் பேரும் புகழும் பெற்று வருகின்றன.

மேலும் தேக அசுதி, மலச் சிக்கல், ரூபகக் குறைவு முதலிய வியாதிகளைக் கண்டிக்கும்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1.
5 டப்பிகள் ரூ. 4.

இலும்! காம சாஸ்திரம் இலும்!
கேட்போருக்கு இலுமாகவும், தபாற்செல வில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளஷ்தாலையம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

வித்வான் த. சண்முகக் கவிராயரின்

:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::

நீருத்தமான உயர்ந்த பதிப்பு

இது சிறந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் நன்கு அச்சிடப்பட்டு கலிகோ பைண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1) ஆதிபர்வம் ரூ. 2. (2) சபா, ஆரணிய, விராட பர்வம் அடங்கியது ரூ. 5 மற்ற பர்வம் அச்சில் பாலவினோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்பேட்டை வண்ணார்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்

எங்களிடம் தமிழ் நாவல்களும், புராண நூல்களும், இராமாயண பாரத காவ்ய நூல்களும், தமிழில் சட்ட புத்தகங்களும் கிடைக்கும். விபரமான கேட்லாக்கிற்கு எழுதவும்.

V. S. T. சாமி, புத்தக வியாபாரம்,
புரசைவாக்கம் ஹைரோட், வேப்பேரி, சென்னை.

— சாஸ்வதி பவுண்டரி —

தந்திலிவாசம்:—காஸ்டிங்.]

[Established 1914]

[டெலிபோன் நெ:—3002

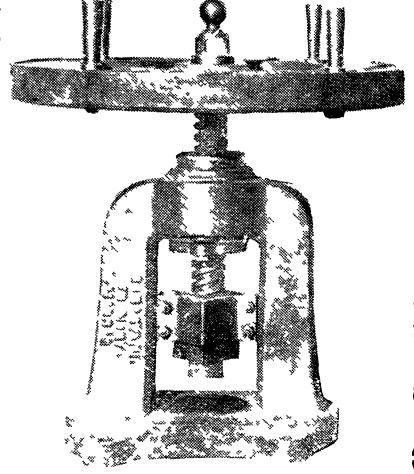
96. புளியந் தோப்பு ஹைரோட், பெரம்பூர் பாரக்ஸ், சென்னை.

எம்மிடம் தேர்ச்சிபெற்ற இந்தியத் தொழிலாளர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட ரங்கூன் & அமரிக்கன் டைப், ரைஸ்ஷெல்லர்களும், பாலிஷிங் கோன்களும், மூன்று தினுசாயுள்ள சவரன் டை பிரஸுகளும், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் செய்யும் பிரஸுகளும், பொன் வெள்ளித் தகட்டாலைகளும், கரும்பாலைகளில் கல்கத்தா சைஸ்களும், சாதா மூன்று கால் கரும்பாலைகளும், தண்டவாளச் சமூல்படிகளும், தண்டவாளத் தூண்களும், பலவிதமானத் தண்டவாளக் கிராடிகளும், ஆயில் காஸ் மோட்டார் எஞ்சின்களுக்குத் தேவையாயுள்ள விலிண்டர், வாட்டர் ஜாகெட்டுக்களும், மற்றத் தனிச் சாமான்களும், எங்கல்பர்க் டைப் நெம்பர் 1, 2, 3, 4, 7 & 8 பால்பேரிக் & சாதா ரைஸ் ஹல்லர்களும், அவைகளுக்குவேண்டிய தனிச் சாமான்களும், தண்டவாள சாதா புல்லிகளும், படபாதிப் புல்லிகளும், கிடைக்கும். ஆயில் காஸ் ஸ்டீம் எஞ்சின்களின் லைனரை ரீபோர் செய்தும் புதிய பிஸ்டன் போட்டுக் கொடுக்கப்படும்.

முனிவிலிபாவிடிகளுக்குத் தேவையாயுள்ள எலக்ட்ரிக் விளக்குப் போஸ்டுகளும், சாதாரண 1, 2, 3, 4, 5 கிலோயுள்ள லாந்தர் போஸ்டுகளும், வாராவதிக்குப் போடக்கூடிய லாந்தர் போஸ்டுகளும் பிராக்க்டிக்ளும், மேனோல் கவர்களும், திம்மிசுகளும், குப்பைவண்டி இன்லெட் அவுட்லெட் வால்வுசெட்டுகளும், பைப்பு பிட்டிக்மிற்கு வேண்டிய தண்டவாளக் குழாய்களும், கப்பினிங் பைப் டி, பிரான்ச் ரெடியூஸர்களும், தோட்டத்தில் போடக்கூடிய தண்டவாளப் பெஞ்சு கால்களும், பள்ளிக்கூடத்துக்கு வேண்டிய சாதா மடிப்புப் பெஞ்சுகளும் கிடைக்கும்.

மைல்ஸ்லீல் தகட்டினால் செய்த பாயிலர் சிம்னிகள், டாங்குகள், நெல் அவிக்கும் பாய்லர்கள், டிரஸ்கள், வாராவதிகள் இன்னும் பலவிதமான ரிவிட்டு வேலைகள் யாவும் நேர்த்தியாய்த் தயாரித்துக் கொடுக்கின்றோம்.

சார்ஜிகள் மிகவும் சரசம். குறித்த காலந் தவறுவதில்லை. கேட்லாக்கிற்கு எழுதவும்.

ஆங்கில ஆசான்

எமதுலேடி டிரேட் மார்க்கைப்பார்த்து வாங்குங்கள்.

60 நாட்களில் இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அப்பியாசப் பாடங்களாக வகுத்து முன்பதிப்புக்களைவிட அதிகப் பக்கங்கள் சேர்த்துப் பெரிய எழுத்துகளில் அச்சியற்றி யுள்ளோம். இதுவரை 53100 புத்தகங்கள் செலவாயுள்ளது இதன் மேன்மைக் கடையாளம். இப்பத்தாம் பதிப்பு ஆங்கில வாசாணைப்போல், வேறு எப்புத்தகமும் சீக்கிரத்தில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள உதவாது. நம் முன்பதிப்புப் புத்தகங்களை வைத்திருப்பவர் கூட 10-வது பதிப்பை வாங்கவேண்டும். இதில் 1 அணா முதல் 3000 ரூபாய் வரைச் சம்பளம் வாடகைக் கணக்குளது. 800 பக்கங்களுக்கு மேற்கொண்ட அழகிய சீமைக் கலிக்கோ பயிண்டிடையது.

விலை ரூ 2.

தி. இராஜகோபால் முதலியார்,

302, தங்கசாலை வீதி, மதராஸ்.

NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.

Head Office :

NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Policies Issued in 1931
for over ... .. Rs. 1,32,33,000

Showing an increase over
the New Business figure
for 1930 of ... .. 16.54 %

Claims paid up to end of
1931 over ... .. Rs. 90,00,000

Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000

LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS

For particulars & Agencies please write to:—

R. G. DAS & Co., OR The Branch Secretary,
Managers. 113, Armenian Street,
Madras.

FIRE & ACCIDENT RISKS

covered by
NATIONAL FIRE

AND

GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

The Branch Secretary,
Madras Branch, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Managers.
Madras.